

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΖΟΛΕΑ

BRANWELL

Μπράνγουελ

*The Brontë Sisters,
by Patrick Branwell Brontë, 1834*

[- Το καλύτερο μαύρο γίνεται με καύση οστών, είχε πει.
Τότε, που γέμισε το σπίτι καπνούς.]

ΑΘΗΝΑ, 2019

Η Κατερίνα Καζολέα γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε στο Ιστορικό-Αρχαιολογικό τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών. Συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στη Γερμανία στην ιστορία τέχνης.

Εργάστηκε στο Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας. Άρθρα της έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά. Το 2015 εξέδωσε την ποιητική συλλογή *Νότος*.

Έχει γράψει τα θεατρικά έργα: *Σιμονέτα*, *Für wen? (Για ποιόν?)*, *Lemonade* και *Ambos Mundos (Οι δύο κόσμοι)*.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6937508527

E-mail: katerinakazolea@gmail.com

Το παρόν έργο αποτελεί κατοχυρωμένη πνευματική ιδιοκτησία. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή την οθόνη, να το μεταποιήσει ή να το αναδημοσιεύσει οφείλει να επικοινωνήσει με την συγγραφέα.

ΜΠΡΑΝΓΟΥΕΛ

Οι τρεις αδελφές Μπροντέ, εγκλωβισμένες στον οικογενειακό τους πύργο στην Αγγλία, γράφουν μυθιστορήματα για να ζήσουν. Ο αγαπημένος τους αδελφός, ο χαρισματικός Μπράνγουελ, που ζωγραφίζει το οικογενειακό τους πορτραίτο, μετά από διάφορες αποτυχίες στη ζωή του, αρχίζει να πίνει και να συμπεριφέρεται παράξενα. Η Σάρλοτ, η Έμιλυ και η Αν υποψιάζονται ότι ο αδελφός τους βαλσαμώνει ζώα. Βρίσκονται σε απόγνωση μην ξέροντας πώς να τον βοηθήσουν και τέλος για να τον προστατεύσουν αντιδρούν απρόσμενα.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Οι τρεις αδελφές Μπροντέ

Σάρλοτ, Έμιλι και Αν Μπροντέ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Στο καθιστικό ενός αγγλικού πύργου με παλιά έπιπλα ετοιμάζουν τσάι οι τρεις αδελφές. Στους τοίχους βιβλιοθήκες με παλαιά βιβλία, στις άκρες τρία γραφεία ή σεκρετέρ, όπου γράφουν τα μυθιστορήματά τους και σε κεντρικό σημείο το τραπέζι της τραπεζαρίας.

ΑΝ: Ακούγατε ένα σκυλί όλη νύχτα;

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν μ' άφησε να κλείσω μάτι.

ΕΜΙΛΙ: Ήταν μακριά...

ΣΑΡΛΟΤ: Σα να αλυχτούσε από τον άλλο κόσμο.

ΑΝ: Μήπως είναι λυσσασμένο;

ΣΑΡΛΟΤ: Νομίζω ήταν το μαύρο. Αυτό που τριγυρίζει στους βάλτους.

ΑΝ: Ένα που κρέμεται η γλώσσα του έξω;

ΕΜΙΛΙ: Ένα κοκκαλιάρικο. Με τεντωμένα αυτιά.

ΣΑΡΛΟΤ: Με ακολουθούσε ως το λόφο.

ΕΜΙΛΙ: Φτάνει μέχρι την ξύλινη καλύβα. Και δεν προχωράει άλλο.

ΑΝ: Αν είναι λυσσασμένο πρέπει κάποιος να το σκοτώσει...

ΕΜΙΛΙ: Ποιός όμως;

ΣΑΡΛΟΤ: Κάποιος με όπλο.

ΑΝ: Ο Μπράνγουελ;

ΕΜΙΛΙ: Ο Μπράνγουελ δεν είναι για τέτοια. Είναι ευαίσθητος.

ΑΝ: Να κοιτάξουμε για ίχνη.

ΣΑΡΛΟΤ (Κοιτάζει ψηλά τον ιστό μιας αράχνης): Θα φέρω τη σκάλα.

ΕΜΙΛΙ: Ας την αφήσουμε να ζήσει, Σάροτ.

ΑΝ: Φτιάχνει με τόση τέχνη τον ιστό της. Κρίμα είναι.

ΑΝ: Το δέντρο στον τάφο της μητέρας έβγαλε ένα περίεργο λουλούδι.

ΣΑΡΛΟΤ: Ανθίζει αυτό το δέντρο;

ΕΜΙΛΙ: Δεν το έχω δει ποτέ ανθισμένο. Τι χρώμα, Αν; Τι λουλούδια;

ΑΝ: Θα σας φέρω αύριο που θα ξαναπάω.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν ξέρουμε ούτε τι δέντρο είναι.

Η Έμιλυ κάθεται στο γραφείο της κι ετοιμάζεται να γράψει.

ΑΝ: Πως πάει το γράψιμό σου, Έμιλι;

ΕΜΙΛΙ: Φτιάχνω ένα σκηνικό αγάπης μες στα ρείκια.

ΑΝ: Σας έδειξε ο Μπράνγουελ την αλεπού; Σχεδίασε μια κόκκινη αλεπού.

ΕΜΙΛΙ: Πότε θα αρχίσει το οικογενειακό πορτραίτο;

ΑΝ: Θέλει αύριο να του ποζάρω. Με έβαλε στην άκρη αριστερά ως μικρότερη. Θα μας τοποθετήσει κατά σειρά ηλικίας.

ΣΑΡΛΟΤ: Πρέπει να ανέβουμε στη σοφίτα και να ασχοληθούμε με το παντζούρι.

ΕΜΙΛΙ: Τι έχει το παντζούρι;

ΣΑΡΛΟΤ: Τρίζει ο μεντεσές με τον αέρα.

ΑΝ: Είπε θα το αναλάβει ο Μπράνγουελ.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ανάβουν τα φώτα.

Η Σάρλοτ και η Αν στο καθιστικό. Έρχεται απέξω η Έμιλι.

ΑΝ: Πονάει η κοιλιά μου.

ΣΑΡΛΟΤ: Φταίνει τα μανιτάρια που τρώς. Σού 'χω πει όχι κάθε μέρα.

ΑΝ: Δεν μού αρέσει το πλιγούρι.

ΣΑΡΛΟΤ: Τα μανιτάρια έχουν ρίσκο.

ΑΝ: Τι ρίσκο;

ΣΑΡΛΟΤ: Ποτέ δεν είσαι σίγουρη αν θα φας κι ένα δηλητηριώδες μαζί.

ΑΝ: Μικρή δόση κάθε μέρα απομακρύνει τον κίνδυνο. Μιθριδατισμός.

ΣΑΡΛΟΤ: Όχι! Μικρή δόση κάθε μέρα φέρνει πιο κοντά στο σίγουρο.

ΑΝ: Θα κοιμηθούμε άραγε το βράδυ; Ή θα μας ξενυχτήσει πάλι ο σκύλος;

Η Αν ράβει. Η Έμιλι κάθεται να γράψει. Η Σάρλοτ κάνει λογαριασμούς.

ΣΑΡΛΟΤ: Πού βρίσκει μπογιές ο Μπράνγουελ;

ΑΝ: Έβαλε κίτρινο στο φουστάνι της Έμιλι.

ΕΜΙΛΙ: Θα αγόρασε.

ΣΑΡΛΟΤ: Με τι χρήματα, Έμιλι; Δεν βγαίνουν οι λογαριασμοί. Και απ' όσο ξέρουμε χρωστάει.

ΕΜΙΛΙ: Μπορεί να έφτιαξε σκόνη, Σάρλοτ.

ΑΝ: Τι σκόνη;

ΕΜΙΛΙ: Σκόνη για μπογιά. Από την φτερούγα της κότας της θείας Ελίζαμπεθ. Μού φάνηκε πως κρατούσε το σφυρί.

ΑΝ: Έχει σφυρί;

ΕΜΙΛΙ: Από τα εργαλεία του κήπου.

ΣΑΡΛΟΤ: Κι εμένα μού φάνηκε πως έλειπε το σφυρί.

ΑΝ: Φοβερό να λιώσει τη φτερούγα για να βγάλει μπογιά.

ΕΜΙΛΙ: Γιατί φοβερό, Αν; Εμείς φάγαμε την κότα. Εφόσον δεν είχε χρήματα να αγοράσει...

ΣΑΡΛΟΤ : Καλύτερα από φτερά παρά τότε που έκαιγε κόκκινα. Και παραλίγο να πάρουμε φωτιά.

ΑΝ: Το καλύτερο μαύρο γίνεται με καύση οστών, είχε πει. Τότε, που γέμισε το σπίτι καπνούς.

ΕΜΙΛΙ: Το πιο ακριβό είναι το κόκκινο.

ΑΝ: Για το κόκκινο υπάρχει... το αίμα.

ΕΜΙΛΙ: Το αίμα ξεπλένεται. Δεν είναι κατάλληλο.

ΑΝ: Νομίζω πως ξέρω κάτι για το κόκκινο. Ήρθε στην κουζίνα με ένα τενεκεδάκι και πίεζε το κρέας να βγάλει αίμα. Είπε θα βάψει τα μάγουλα κόκκινα. Και τα χείλη μας.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν θέλω αίμα στα χείλη μου.

ΑΝ: Θα βάλει και μπλε στα ρούχα.

ΕΜΙΛΙ : Το μπλε, το πιο ωραίο χρώμα. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί θεωρείται ψυχρό.

ΣΑΡΛΟΤ: Που βρήκε μπλε;

Ακούγονται βήματα. Πίσω από το θαμπό τζάμι περνάει μια σκιά. Η Σάρλοτ σηκώνεται και κοιτάζει απ' την χαραμάδα της πόρτας. (Η πόρτα είναι λίγο στραβή ή δεν εφαρμόζει καλά στον τοίχο, πάντως δημιουργείται μια μικρή χαραμάδα).

ΣΑΡΛΟΤ: Γύρισε. Νομίζω κρατούσε μπλε φτερά.

ΑΝ: Πού τα βρήκε;

ΕΜΙΛΙ: Ο φίλος του ο Κόνορ έχει μια καρκαμάξα. Σε κλουβί.

ΣΑΡΛΟΤ: Έχουμε καρκαμάξες εδώ;

ΕΜΙΛΙ: Την έφερε απ' τα νότια.

ΑΝ: Θέλω να δω την καρκαμάξα.

ΣΑΡΛΟΤ: Μπήκε στο δωμάτιο τώρα. Σάς έχει αφήσει να μπείτε μέσα;

ΑΝ: Ποτέ.

ΕΜΙΛΙ: Τον τελευταίο καιρό ούτε εμένα.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι κάνει εκεί μέσα;

ΑΝ: Παίρνει το κλειδί όταν φεύγει.

ΕΜΙΛΙ: Νομίζω μαζεύει ζώα.

ΑΝ: Ζώα;!

ΣΑΡΛΟΤ: Γιατί; Ακούς τίποτα από μέσα;

ΕΜΙΛΙ: Ακούω περίεργους θορύβους.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι θορύβους;

ΕΜΙΛΙ: Κάτι κοπανάει.

ΣΑΡΛΟΤ: Τις μπογιές! Τις χτυπάει να διαλυθούν. *(Ανοίγει το συρτάρι και ψάχνει)*. Ορίστε, λείπει και η ξύλινη κουτάλα τώρα.

ΑΝ *(ανήσυχη)*: Πρέπει να σας διηγηθώ κάτι.

ΣΑΡΛΟΤ: Και γιατί τρέμεις;

ΑΝ: Αφορά τον Μπράνγουελ. Ήταν παράξενος χθες. Μπήκε ένας ξένος, είπε, στο καπηλειό. Ένας γυρολόγος. Ερχόταν απ' τον νότο. Πέρασε απ' τα τραπέζια και μίλησε με όλους. Όταν έφυγε κατάλαβαν πως ήταν κλέφτης. Απ' όλους κάτι έλειπε. Από κάποιον χαρτονόμισμα, από άλλους κέρματα, δαχτυλίδι, μαντήλι. Ο Μπράνγουελ ψάχτηκε και τα είχε όλα. Το μεταξωτό μαντήλι και τον μικρό αμέθυστο της μάνας που έχει πάντα μαζί του.

ΣΑΡΛΟΤ: Τότε;

ΑΝ: Αισθανόταν αλλιώς. Βαρύς. Ήταν σίγουρος πως κάτι πήρε κι από κείνον. Στο τέλος, είπε πως τού έκλεψε την ψυχή.

ΣΑΡΛΟΤ: Εκείνος το είπε, ή εσύ τα σκέφτηκες, Αν;

ΑΝ: Δεν με πιστεύετε;

ΕΜΙΛΙ (σηκώνεται) : Πάω να ρίξω λίπασμα στα λαχανικά.

Η Έμιλι βγαίνει.

ΣΑΡΛΟΤ: Κράτα μου τη σιάλα να καθαρίσω.

ΑΝ: Όχι τώρα Σάρλοτ. Πηγαίνω κι εγώ με την Έμιλι. Για λίπασμα.

Η Αν βγαίνει.

Η Σάρλοτ προσπαθεί να καθαρίσει. Ανεβαίνει σε μια καρέκλα αλλά δεν φτάνει.

Σβήνουν τα φώτα.

Ανάβουν τα φώτα.

Η Αν και η Έμιλι γυρίζουν με μπλε-μωβ λουλουδάκια.

ΣΑΡΛΟΤ: Στους τάφους ήσασταν;

ΑΝ: Εγώ πηγαίνω κάθε μέρα.

Βάζει τα λουλούδια σε βαζάκι.

ΑΝ: Τη νύχτα γίνονται μαύρα.

ΕΜΙΛΙ: Το βάζο τα κάνει μαύρα.

ΑΝ: Λεπτά κι εύθραυστα.

ΕΜΙΛΙ: Εμένα μου φαίνονται πολύ ανθεκτικά.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι δέντρο είναι;

ΕΜΙΛΙ: Δεν ξέρω. Ούτε προσέξαμε ποτέ μεγάλωσε.

ΑΝ: Λες κι εμφανίστηκε ξαφνικά. Κατευθείαν μεγάλο.

ΕΜΙΛΙ (σκεπτική) : Ένα δέντρο θανάτου...

Φοβάμαι πως ήταν πάντα εκεί. Αλλά δεν το βλέπαμε... γιατί... δεν υπήρχε λόγος.

Η Αν τρομάζει καθώς το ακούει και γέρνει το βάζο. Χύνονται λίγα νερά.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Καθισμένες σε τραπέζι και γραφείο η Έμιλι και η Αν γράφουν. Η Σάρλοτ ράβει στον καναπέ.

ΕΜΙΛΙ: Παρήγγειλε να του φέρουν χρώματα απ' το Μπράντφορντ.

ΣΑΡΛΟΤ: Είδα το σχέδιο με την κόκκινη αλεπού. Έχει τονίσει πολύ τα μάτια της.

ΕΜΙΛΙ: Έτσι είναι οι αλεπούδες. Πονηρές.

ΑΝ: Δυό κότες έχασε από την αλεπού η μισ Μάρτσυ. Απαρηγόρητη.

ΕΜΙΛΙ: Μπορεί να ήταν κουνάβι. Η Άλις είπε πως είδε ένα.

ΣΑΡΛΟΤ: Το κουνάβι νομίζω δεν τις παίρνει μαζί του. Τις δαγκώνει στο λαιμό και τους ρουφάει το αίμα.

Μικρή παύση.

ΑΝ: Ανέβηκε ο Μπράνγουελ στη σοφίτα να φτιάξει τον μεντεσέ και βρήκε έναν παγωμένο μαυρολαίμη. Με φώναξε και τον είδα. Πιασμένα τα φτερά του στη γρίλια και το πουλί ανοιγόκλεινε με τον άνεμο μαζί με το παντζούρι. Ποιος ξέρει από πότε πεθαμένο... διατηρήθηκε από το κρύο.

ΕΜΙΛΙ: Πάμε να το δούμε κι εμείς.

ΣΑΡΛΟΤ (έχει σηκωθεί και βάζει πιάτα στο τραπέζι): Μετά το φαγητό!

ΑΝ: Θα δείτε πως είναι άφθαρτο. Ο Μπράνγουελ δεν θέλει να το πειράξουμε. Θέλει να το αφήσουμε έτσι.

ΑΝ (πιάνει ένα φλιτζάνι): Μού κόλλησε το σπασμένο φλιτζάνι. Είχε σπάσει το χερούλι του.

ΕΜΙΛΙ: Ποιος;

ΑΝ: Ο Μπράνγουελ.

ΕΜΙΛΙ: Δεν κολλάει η πορσελάνη.

ΑΝ: Είπε πως το έκανε για μένα. Ξέρει πόσο αγαπώ αυτή την κούπα. Την έχω από μικρή.

Πλησιάζει και η Σάρλοτ να δει.

ΣΑΡΛΟΤ: Απίστευτο! Πώς το κόλλησε;

ΑΝ. Με κάποια κολλώδη ουσία.

ΣΑΡΛΟΤ: Πού την βρήκες;

ΑΝ: *(διστακτικά, χαμηλόφωνα)* : Από ζώο. Από σπλάχνα, είπε.

ΣΑΡΛΟΤ *(αηδιασμένη)* : Σπλάχνα;

ΕΜΙΛΥ : Αντέχει;

ΑΝ: Ναι, δες! *(Την κρατάει απ' το χερούλι και την σηκώνει.)* Αντέχει.

ΕΜΙΛΙ *(συνεχίζοντας να γράφει)* : Η αγάπη του για σένα είναι η κολλητική ουσία.

ΑΝ: Ξύπνησε η χελώνα. Την είδατε;

ΣΑΡΛΟΤ: Όχι. Βγήκε απ' το χώμα;

ΑΝ: Ναι. Έρχεται η άνοιξη.

ΣΑΡΛΟΤ: Συνωστίζεται τόση ζωή στο χώμα.

ΕΜΙΛΙ: Κάτω απ' τα πόδια μας ένα βασιλείο σκότους. Σκαθάρια, παράσιτα, μικροοργανισμοί...

ΣΑΡΛΟΤ: Και ρίζες! ... Και μύκητες...

Η Αν κάθεται στον καναπέ και σηκώνεται απότομα γιατί τρυπιέται. Απευθύνεται στην Σάρλοτ, που κάτι έραβε πριν.

ΑΝ: Πρόσεχε πού βάζεις τις καρφίτσες!

Κάθονται στο τραπέζι και τρώνε μανιτάρια.

ΣΑΡΛΟΤ: Τα μανιτάρια έχουν χώμα μέσα.

ΕΜΙΛΙ: Αφού στο χώμα φυτρώνουν.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν είναι πλυμένα καλά.

ΑΝ: Θα προτιμούσατε να έχουν καρφίτσες;

ΣΑΡΛΟΤ: Ε, όχι να τρώμε και χώμα.

Τελειώνουν τη σούπα, μαζεύουν τα πιάτα και η Αν τους φέρνει ένα γλυκό.

ΑΝ: Έφτιαξα γλυκό.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι γλυκό είναι αυτό;

Σηκώνει με το πιρούνι ένα ανθάκι στον αέρα.

ΑΝ: Γλυκό από λουλούδια. Απ' τα λουλούδια του δέντρου.

ΕΜΙΛΙ: Πρέπει να το φάμε;

ΣΑΡΛΟΤ: Πού το ξέρεις ότι τρώγονται;

ΑΝ: Είναι από τον τάφο. Θα κουβαλάει μηνύματα.

ΣΑΡΛΟΤ: Έλα τώρα, Αν! Αυτά μόνο στα μυθιστορήματα. *(Πετάει το γλυκό στα σκουπίδια)*. Μην δηλητηριαστείς και ψαχνόμαστε.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η Έμιλι και η Σάρλοτ γράφουν.

ΣΑΡΛΟΤ: Μυρίζει φωτιά.

ΕΜΙΛΙ: Είπε θα φτιάξει μαύρη μπογιά. Με κόλλα και καπνιά.

Μπαίνει μέσα η Αν με ένα ματσάκι λεπτά μπλε-μωβ λουλουδάκια. Τα τοποθετεί σε μικρό βάζο.

ΕΜΙΛΙ: Τώρα που ήρθε και η Αν θα σας πω τι διηγήθηκε στο μπακάλικο η Μάργκω, η μαγείρισσα της κυρίας Τζόουνς. Ξέρετε που πήραν τη μικρή Χέδερ για βοηθό... Τής είπε λοιπόν η κυρία Τζόουνς, έτσι όπως μιλάει όλο μεγαλοπρέπεια για να δείχνει την καταγωγή της και σφίγγει και αυστηρά τα χείλη. Λέει στη Χέδερ: «Να πας, παιδί μου, στον ορνιθώνα να φέρεις φρέσκα αυγά». Γνωστό που η Χέδερ όσο εύκολα γελάει τόσο εύκολα βάζει τα κλάματα. Σκάει στο κλάμα λοιπόν βγαίνοντας και κλαψουρίζοντας «Και πώς θα πάω στον ορνιθώνα;». «Τι πώς θα πας;»,

μουρμούρισε η κυρία Τζόουνς; «*Φαντάσματα έχει;*» Φτάνει στην κουζίνα η Χέδερ και πέφτει στην αγκαλιά της μαγείρισσας κλαίγοντας γοερά. «*Πώς θα πάω στον ορνιθώνα;*» Η μαγείρισσα δεν καταλάβαινε. «*Πάμε*», της λέει, «*μαζί*». «*Και πώς θα σκαρφαλώσουμε;*», της λέει η Χέδερ. Νόμιζε πως ορνιθώνας είναι η φωλιά των όρνεων που κρύβονται στα βουνά και τα βράχια και πως η κυρία ήθελε αυγά από όρνεα. Ήξερε μόνο την λέξη κοτέτσι. Μόλις κατάλαβαν τι έγινε αρχίζει να γελάει η Χέδερ, αρχίζει και η Μάργκω. Φανταστείτε τώρα τη σκηνή: η Χέδερ όπως γελάει κακαριστά σαν πάπια και η Μάργκω λες και γκαρτίζει γάιδαρος. Θύμωσε η κυρία Τζόουνς, παραλίγο να τις διώξει και τις δύο απ' την υπηρεσία της.

Μικρή παύση.

ΣΑΡΛΟΤ: Μάθαμε για τα μπλε λουλουδάκια σου, Αν. Πολύ τρυφερά αλλά... ακονίτης! Ξέρεις τι είναι ακονίτης; Δηλητήριο. Φέρνει σπασμούς και παράλυση αναπνοής. Μην μαζέψεις άλλα.

ΕΜΙΛΙ: Πώς το ξέρεις;

ΣΑΡΛΟΤ: Ρώτησε ο Μπράνγκουελ τον βυρσοδέψη. Ήταν μαζί στον Μάυρο Τάυρο.

ΕΜΙΛΙ: Τι λες τώρα; Εντυπωσιάζομαι... Με ακονίτη μετέτρεψε η θεά Αθηνά την όμορφη Αράχνη σε έντομο.

ΑΝ: Ο Μπράνγκουελ ζήτησε να του μαζέψω μερικά... Θέλει κι άλλα όμως. Τι τα θέλει;

ΕΜΙΛΙ: Το περίεργο είναι που ο ακονίτης είναι φυτό με μαλακό βλαστάρι. Πώς έγινε δέντρο; Παράξενο!

Η Αν φεύγει.

ΣΑΡΛΟΤ: Κοιμήθηκες χθες βράδυ, Έμιλι; Έκανε φασαρία ο Μπραν στο δωμάτιό του.

ΕΜΙΛΙ: Πηγαινοερχόταν γιατί ζωγράφιζε τον εαυτό του.

ΣΑΡΛΟΤ: Πώς το φαντάζεσαι αυτό;

ΕΜΙΛΙ: Μετακινείται ανάμεσα σε καθρέφτη και καβαλέτο. Και δεν είχε βγάλει τις μπότες του.

ΣΑΡΛΟΤ: Να πούμε τουλάχιστον να βγάζει τις μπότες.

Μικρή παύση.

ΕΜΙΛΙ: Το τζάμι της αποθήκης το ακούς;

ΣΑΡΛΟΤ: Κατέβηκα χθες με τον Μπραν στο υπόγειο. Έχει μια ρωγμή. Η αλλαγή της θερμοκρασίας την κάνει να προχωράει.

ΕΜΙΛΙ: Τι μπορούμε να κάνουμε;

ΣΑΡΛΟΤ: Τίποτα. Η ρωγμή προχωράει πολύ αργά.

Ακούγονται βήματα και η Έμιλι, καθώς ετοιμαζόταν να βγει και ήταν κοντά στην πόρτα, ρίχνει μια ματιά απ' την χαραμάδα.

ΕΜΙΛΙ: Μπήκε με έναν μπόγο. Ένα ράμφος τρυπούσε τη λινάτσα.

ΣΑΡΛΟΤ: Θα έπιασε κανέναν ερωδιό.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Η Αν ράβει, η Σάρλοτ στρώνει για φαγητό. Έρχεται απέξω η Έμιλι.

ΕΜΙΛΙ: Μπαλώνεις το παντελόνι του Μπραν;

ΑΝ: Ναι.

ΕΜΙΛΙ: Συνήθως το ράψιμο το δίνει σε μένα.

ΑΝ: Έλειπες.

ΑΝ: Ήρθε χαρούμενος. Έστειλε ποιήματα στον Ντε Κίνσυ και μια μετάφραση στον Κόλεριτζ.

ΕΜΙΛΙ: Είναι χαρισματικός.

ΣΑΡΛΟΤ: Τα σκορπάει όμως τα ταλέντα του. Είναι καυχησιάρης και δεν κρατάει το στόμα κλειστό. Ό,τι λέγεται χάνει τη δύναμή του.

ΕΜΙΛΙ *(κοιτώντας την Αν που ράβει)*: Τού ράβουμε τα ρούχα από φροντίδα... παρόλο που ξέρει να ράβει. Θυμάστε πώς έραβε με νήμα τα βιβλιαράκια που έγραφε μικρός;!

ΣΑΡΛΟΤ: Εγώ τού έμαθα... Και την ραχοκοκαλιά του βιβλίου την πετύχαινε καλύτερα από όλους.

Κάθονται στο τραπέζι. Η Σάρλοτ φέρνει την σουπιέρα.

ΑΝ: Τι θα φάμε;

ΣΑΡΛΟΤ (σερβίροντας) : Σούπα με εντόσθια.

ΕΜΙΛΙ: Δεν έχεις ξαναφτιάξει τέτοια σούπα.

ΣΑΡΛΟΤ: Έρχεται κάποτε η στιγμή.

ΑΝ: Γιατί είναι σήμερα η στιγμή;

ΣΑΡΛΟΤ: Γιατί δεν χρειάστηκε να τα αγοράσω.

ΑΝ: Πού τα βρήκες;

ΣΑΡΛΟΤ: Σε μια σακούλα έξω απ' το δωμάτιό του.

ΑΝ: Είναι πολύ παράξενος τελευταία.

ΕΜΙΛΙ: Πάντα ήταν παράξενος.

ΑΝ: Ακατανόητος.

ΕΜΙΛΙ: Έχει όμως κάτι σαγηνευτικό. (Μικρή παύση). Μπορεί να ψάχνει στα ζώα την ζωική ψυχή.

ΣΑΡΛΟΤ: Βγάζει από μέσα τα σπλάχνα και τα αφήνει άδεια.

ΑΝ: Τα ξαναγεμίζει. Έφερε ένα τσουβάλι προιονίδια. Απ' το προιονιστήριο.

ΣΑΡΛΟΤ: Τον έχει τρελάνει το ποτό.

ΕΜΙΛΙ: Δεν το πίνει όλο.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι εννοείς;

ΕΜΙΛΙ: Χρησιμοποιεί και στην ταρίχευση.

ΣΑΡΛΟΤ: Πού το ξέρεις;

ΕΜΙΛΙ: Το σώμα του Νέλσονα το φέρανε σε ένα βαρέλι μπράντι.

ΑΝ: Του ναυάρχου Νέλσονα;

ΕΜΙΛΙ: Μετά τη ναυμαχία. Από το Τραφάλγκαρ στην Αγγλία. Έτσι διατηρήθηκε για να κηδευτεί με τις δέουσες τιμές.

ΣΑΡΛΟΤ: Λόρδος και ήρωας σε ένα βαρέλι μπράντι!

Μικρή παύση.

ΕΜΙΛΙ: Και τον Ερρίκο τον Α' απ' την Γαλλία ταριχευμένο τον έφεραν. Παραγεμισμένο με βότανα.

ΣΑΡΛΟΤ: Ακουγόταν πάλι ο σκύλος τη νύχτα. Αυτός που κλαίει ...

ΑΝ: Ο λυσσασμένος;

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν ξέρουμε αν είναι λυσσασμένος.

ΕΜΙΛΙ: Μπορεί να είναι λύκος. Ή τσακάλι. Μού αρέσει το ουρλιαχτό του.

ΕΜΙΛΙ: Μπορεί να φωνάζει το ταίρι του. Μπορεί το θήραμά του.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ανάβουν τα φώτα.

ΣΑΡΛΟΤ: Χθες οι αδελφές Γουίγγινς μιλούσαν στο τσάι για τα έργα του ζωγράφου Τέρνερ. Ενθουσιασμένες! Τα είδαν στο Λονδίνο. Σε μια γκαλερί που έφτιαξε δίπλα στο σπίτι του, στο West End.

ΑΝ: Να μπορούσε να πάει ο Μπράνγουελ...

ΣΑΡΛΟΤ: Χάρλεν Στριτ και Κούν Αν γωνία. Αλλά πώς να πάει;

ΕΜΙΛΙ: Τι έργα είχες;

ΣΑΡΛΟΤ: Χιονοθύελλες, κατακλυσμούς και παγωμένα πρωινά. Είχε και την ναυμαχία του Τραφάλγκαρ. Α, κι έναν θάνατο πάνω σε άσπρο άλογο μού περιγράψανε. Το τελευταίο δεν τους άρεσε καθόλου, ο θάνατος ένας

γερμένος σκελετός. Νομίζω τις συγκλόνισε, για να κάνουν τέτοια επίθεση. (μιμούμενη) *«Να μην επιτρέπονται τέτοια θέματα... Αποκρουστικό! Μια φρίκη!»*

ΕΜΙΛΙ: Πρέπει να μεταφέρεις κάτι στις αδελφές Γουίγγινς: Ξέρω απ' τον Μπραν πως ο Τέρνερ για να φτιάξει κίτρινο βάζει ούρα αγελάδων στη νερομπογιά. Να ήμουν σε μια μεριά να τις δω μόλις το ακούσουν...

ΣΑΡΛΟΤ (γελώντας και μιμούμενη την ξένη φωνή): *«Ούρα αγελάδων; Μα τι λέτε; Τι λέτε δεσποινίς Μπροντέ;! Αηδιαστικό, απαράδεκτο!»*

Ακούγονται βήματα, η Σάρλοτ πλησιάζει την πόρτα και την χαραμάδα.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι έχει στο ασκί από χοιρόδερμα;

ΕΜΙΛΙ: Βάζει μέσα τις χρωστικές. Πάει να ζωγραφίσει.

Σβήνουν τα φώτα.

Ανάβουν τα φώτα.

ΕΜΙΛΙ: Ο Μπραν είπε να ενημερώσεις τις δεσποινίδες Γουίγγινς πως το καλύτερο λευκό το έφτιαχναν οι Ολλανδοί. Με κοπριές. Από άλογα και αγελάδες. Τρεις μήνες τις άφηναν με ξύδι και μόλυβδο σε σφραγισμένο χώρο και αυτές μετατρέπονταν σε πάλλευκες φολίδες.

ΣΑΡΛΟΤ (ζαρώνει το μέτωπο σε έκφραση αηδίας και μιμείται τη φωνή της κυρίας Γουίγγινς): *«Κοπριές! Άλλη φορά πριν πάμε θα ρωτήσουμε. Από τι υλικά παρασκευάστηκαν τα χρώματα;»*

Γελάνε.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ανάβουν τα φώτα. Σάρλοτ και Αν πηγαινοέρχονται ταραγμένες. Σε λίγο μπαίνει η Έμιλι που έρχεται απέξω φορώντας ακόμα το πανωφόρι της.

ΕΜΙΛΙ: Τι έγινε;

ΑΝ: Κατέρρευσε στη εξώπορτα πριν λίγο.

ΣΑΡΛΟΤ: Μόλις τον πήγαμε στο δωμάτιο υπηρεσίας. Ασήκωτος.

ΑΝ: Δεν μπορούσαμε να τον σύρουμε περισσότερο. Ήταν πολύ βαρύς!

ΕΜΙΛΙ: Κι ενώ είναι τόσο αδύνατος...;

ΣΑΡΛΟΤ: Αυτό που βαρύνει έτσι το σώμα όταν δεν συμμετέχει η ψυχή δεν μπορώ να το κατανοήσω.

Η Έμιλι βγάζει το πανωφόρι της.

ΣΑΡΛΟΤ: Έκανε πάλι φασαρία στο χωριό. Αγριεύτηκε ο κόσμος μαζί του.

ΕΜΙΛΙ: Γιατί μας βασανίζει έτσι;

ΑΝ (με απόγνωση): Έχει αρχίσει να με φοβίζει.

ΕΜΙΛΙ: Ε, όχι να σε φοβίζει, Αν! Ο Μπραν μας... Τόσο που παίζαμε μαζί... Ξέχασες τη Γυάλινη Πόλη μας;

ΑΝ: Ωραία που ήταν τότε εκεί μέσα...

ΕΜΙΛΥ: Κι έπειτα έξω... την άνοιξη... που τρυπούσαμε τις κάμπιες για να βγάλουν το πράσινο ζουμί;

ΑΝ: Που μαζεύαμε σκουλήκια σε γυάλινα βαζάκια;

ΣΑΡΛΟΤ: Μού άρεσε να τα βλέπω να κινούνται μες στο βάζο. Ώρες τα κοιτάζα.

ΕΜΙΛΙ: Εμένα μου άρεσαν οι ακρίδες. Ακόμα μού αρέσουν.

ΣΑΡΛΟΤ: Εσύ, Έμιλι, αγαπάς και τις αράχνες.

ΣΑΡΛΟΤ: Συνεχώς δημιουργεί προβλήματα, χρέη και καβγάδες. Δεν έχει όριο στο τι μπορεί να μας παρουσιάσει.

ΕΜΙΛΙ: Με ποιους καβγάδισε πάλι; Σε λίγο θα ψήσουν εμάς όλοι αυτοί που τους χρωστάει.

ΑΝ: Έχουμε κρεμαστεί μαζί του από μια κλωστή. Κι όσο αντέξει.

ΕΜΙΛΙ: Πόσο θα αντέξει! ...αυτός.. εμείς... η κλωστή...;

ΣΑΡΛΟΤ: Τον συμπονώ αλλά με θυμώνει κιόλας. Με νευριάζει η μανία του. Τι είναι αυτό το πράγμα με τα ζώα;

ΕΜΙΛΙ: Δεν μπορεί να συμφιλιωθεί με τους φόβους του.

ΑΝ: Ποιος μπορεί; Όλοι καταφύγια ψάχνουμε.

ΣΑΡΛΟΤ: Έχουν χαθεί πανιά και υφάσματα.

ΕΜΙΛΙ: Τι πανιά και υφάσματα;

ΣΑΡΛΟΤ: Δυό φανέλες, τρεις πετσέτες κι ένα παλιό τραπεζομάντηλο.

ΕΜΙΛΙ: Δεν έχει καμβά και ζωγραφίζει όπου βρει.

ΣΑΡΛΟΤ: Τότε να μας δείξει τις ζωγραφιές!

Μικρή παύση.

ΕΜΙΛΙ: Τι θέλεις να πεις, Σάρλοτ;

ΣΑΡΛΟΤ: Και τις μούμιες με υφάσματα τις τυλίγανε.

ΕΜΙΛΙ: Νομίζω πως υπερβάλλεις.

Σερβίζουν πάλι σούπα.

ΕΜΙΛΙ: Τα σπλάχνα πάντως δεν συνήθιζαν να τα τρώνε. Τα έπλεναν με φοινικόκρασο και τα έβαζαν σε αγγεία μαζί με αρωματικά βότανα.

ΣΑΡΛΟΤ: Το ότι διάβασες τις πρακτικές ταρίχευσης, Έμιλι, με ξεπερνάει!

ΑΝ: Φοινικόκρασο; Πού να βρεθεί εδώ; Δεν είμαστε στην Αίγυπτο!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Η Σάρλοτ έχει ετοιμάσει τσάι.

ΕΜΙΛΙ: Γιατί τα καλά φλιτζάνια;

ΣΑΡΛΟΤ: Έτσι όπως πάει δεν θα τα χαρούμε ποτέ. Κανείς δεν έρχεται. Τα χαιρέται το ντουλάπι.

ΑΝ: Σωστά.

Σερβίρονται.

ΑΝ: Ο Μπράνγουελ;

ΕΜΙΛΙ: Τι ο Μπράνγουελ;

ΑΝ: Δεν θα πιεί μαζί μας στο πορσελάνινο σερβίτσιο;

ΣΑΡΛΟΤ: Περίμενες να είναι εδώ τέτοια ώρα;

ΕΜΙΛΙ: Πόσον καιρό έχει να πιεί μαζί μας τσάι;

ΣΑΡΛΟΤ: Πίνει αλλού... άλλο τσάι...

ΣΑΡΛΟΤ: Είναι και κάτι άλλο... Γι αυτό έβγαλα το καλό σερβίτσιο. Το τέταρτο φλιτζάνι, το τέταρτο πιατάκι λείπουν.

ΕΜΙΛΙ: ... πώς ;

ΑΝ: ...τι;

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν σκέφτεστε κάτι;

ΑΝ: Σαν τι;

ΣΑΡΛΟΤ: Η πορσελάνη... το σμάλτο... το γυαλί...

Μικρή παύση.

ΕΜΙΛΙ: Τα μάτια σκέφτεσαι;

ΑΝ: Μα τι λέτε; Μάτια για τα ζώα; Φρικτό. Δεν μπορώ να πιω. *(Αφήνει κάτω το φλιτζάνι αηδιασμένη).*

ΕΜΙΛΙ: Δεν είναι κακό. Τα ταριχευμένα ζώα έχουν βλέμμα προς τον κόσμο.

ΕΜΙΛΙ: Αλλά..., πώς έφτασες σ' αυτή την σκέψη, Σάρλοτ;

ΣΑΡΛΟΤ : Άκουσα κάτι να σπάει και μετά κάτι τρόχιζε στο δωμάτιό του.

ΕΜΙΛΙ (ψυχρά) : Δεν είναι άσχημα τα ανοιχτά μάτια. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί κλείνουμε τα μάτια των νεκρών.

ΑΝ: Για να μην επικοινωνούν οι δύο κόσμοι.

ΕΜΙΛΙ: Επικοινωνούν κάθε ώρα και στιγμή. Να πω παραδείγματα;

ΑΝ: Άστο για άλλη ώρα, Έμιλυ! (Κοιτάζει το τσάι με απογοήτευση).

ΑΝ: Δεν έχω δει καθόλου τη χελώνα τελευταία. Εσείς;

ΣΑΡΛΟΤ: Κάπου θα τριγυρίζει. Ζουν πολλά χρόνια αυτές, δεν έχουν ανάγκη.

ΑΝ: Ζουν... εκτός αν τις πειράξει κάποιος.

ΣΑΡΛΟΤ: Εννοείς πως ο Μπραν...;

ΑΝ: Δεν ξέρω. Ανησυχώ.

ΕΜΙΛΙ: Δεν θέλω να σκεφτώ κάτι τέτοιο.

Μικρή παύση.

ΑΝ: Τα υλικά που χρησιμοποιεί... μήπως είναι επικίνδυνα; Μήπως τον βλάπτουν;

ΣΑΡΛΟΤ: Επικίνδυνη είναι η ζωή του όλη.

ΣΑΡΛΟΤ: Ούτε ξέρουμε πού πάει, τι πίνει, τι καπνίζει...

ΑΝ: Μπορεί και αφέντι.

ΣΑΡΛΟΤ: Προς το παρόν χρωστάει στον ταβερνιάρη. Πού πήγε η περηφάνια του; Μήπως αυτήν του έκλεψαν;

ΑΝ: Δεν αντέχω που κάποιοι τον περιγελούν.

ΣΑΡΛΟΤ : Κάποτε η γυναίκα του μαραγκού έλεγε «*Ντελικάτος ο αδελφός σας. Ξελογιασμένη μαζί του η ανιψιά μου.*» Τώρα...

ΕΜΙΛΙ: Έδινε ρέστα με το χιούμορ του στις εμπόρισες! Όταν περνούσαν και οι υφάντρες απ' το Χάλιφαξ γινόταν ανάρπαστος! Τόσο γοητευτικός, όταν θέλει!

ΣΑΡΛΟΤ: Μεγάλος μπελάς ο έρωτας! Στράβωσε τη ζωή του. Τού τρώει η ψυχή το σώμα.

ΣΑΡΛΟΤ: Κοροϊδεύει τον εαυτό του... Λέει πως συντηρεί κάτι από τη ζωή με την ταρίχευση.

ΑΝ: Τι ζωή είναι αυτή; Απούσα και ναρκωμένη.

ΕΜΙΛΙ: Στήνει γέφυρες με την απέναντι όχθη.

ΑΝ: Πόσα μάτια να έφτιαξε με το πορσελάνινο φλιτζάνι;

Η Σάρλοτ ανοίγει το κουτί με τα ραφτικά.

ΣΑΡΛΟΤ: Λείπουν και από τα ραφτικά πραγματάκια.

ΕΜΙΛΙ: Ράβει τις κοιλιές που αδειάζει.

ΑΝ: Νόμιζα πως τις κλείνει με δυνατή κόλλα.

ΑΝ: Ξέρετε τι έκανε στο τζάμι της αποθήκης; Εκεί που τελείωνε η ρωγμή άνοιξε μια τρύπα με το μικρό τρυπάνι. Είπε πως η τρύπα θα σταματήσει το προχώρημα της ρωγμής.

ΣΑΡΛΟΤ: Με μεγαλύτερη ζημιά σταμάτησε την μικρότερη;

ΑΝ: Γλυτώσαμε απ' το τριζιμο.

ΣΑΡΛΟΤ: Κι αν μπει κάτι μέσα;

ΑΝ: Κάτι πολύ μικρό περνάει. Αλλά σε μια αποθήκη πάντα ζει κάτι μικρό, είπε.

ΣΑΡΛΟΤ: Λες να το έκανε για να παγιδέψει κι άλλα;
Τι θα κάνει; Συλλογή;

ΑΝ: Τα ζώα είναι αθώες υπάρξεις.

ΕΜΙΛΙ: Έχουν μια άγρια αθωότητα.

ΑΝ: Πώς το αντέχει να τα στραγγίζει έτσι;

ΣΑΡΛΟΤ: Με ένα χτύπημα θα το κάνει.

ΑΝ: Ακαριαία θα είναι εύκολο.

ΕΜΙΛΙ: Κι η θεία σκοτώνει τις κότες.

ΣΑΡΛΟΤ: Μπορείς να σκοτώνεις ζώα μόνο αν πρόκειται να τα φας.

ΑΝ: Και πάλι φόνος λογαριάζεται.

ΕΜΙΛΙ: Σκεφτείτε σε πόσα φονικά συμμετέχουμε τρώγοντας.

ΣΑΡΛΟΤ: Το συνηθίσαμε ως νόμο της φύσης.

ΑΝ: Αυτός όμως εθίζεται στον φόνο για μια τρέλα.

ΣΑΡΛΟΤ: Να το κάνει μια δυό φορές, από περιέργεια... να δει τα σπλάχνα της ζωής... εντάξει... αλλά κάπου πρέπει να σταματήσει.

ΕΜΙΛΙ: Δεν μπορεί να σταματήσει. Το ίδιο δεν έγινε με το ποτό και το όπιο; Δεν μπορεί να βγει. Φτιάχνει έναν κόσμο ασφάλειας για να ξεφεύγει απ' την αλήθεια.

ΑΝ: Κι εμείς φτιάχνουμε δικούς μας κόσμους.

ΕΜΙΛΙ: Το κάναμε από παιδιά....

ΑΝ: Ήταν παιχνίδι.

ΣΑΡΛΟΤ: Τότε παίζαμε μαζί. Τώρα είναι μόνος εκεί μέσα.

ΕΜΙΛΙ: Δεν ανοίγεται. Δεν μπορούμε να του δείξουμε ότι ξέρουμε... θα γίνει μεγάλος καβγάς.

ΑΝ: Τι θα κάνουμε;

ΣΑΡΛΟΤ: Στο τέλος θα βαλσαμώσει κι εμάς.

ΑΝ: Μην το λες αυτό, σε παρακαλώ. Το σκέφτομαι κάθε φορά που μουδιάζει το χέρι μου.

ΕΜΙΛΙ: Κι εμένα μουδιάζουν τα πόδια μου όταν μένω πολλή ώρα καθισμένη, αλλά δεν έχει σχέση αυτό, μην τα μπερδεύεις, Αν.

ΑΝ: Δεν ξέρω τι μεθόδους έχει αναπτύξει. Τού ξέφυγε κάτι για έναν φίλο του, που τού μίλησε για τις μούμιες στο μουσείο. Ήταν φύλακας εκεί.

ΣΑΡΛΟΤ: Αυτό είναι σοβαρό. Τι είπες;

ΑΝ: Δεν είπα άλλα. Τινάχθηκα απότομα μόλις πήγε να αρχίσει και κατάλαβε πως δεν πρέπει να συνεχίσει.

ΕΜΙΛΙ: Κατάλαβε πως υποψιαζόμαστε;

ΑΝ: Μπορεί.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν είναι καλό. Θα κρύβεται περισσότερο.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Η Έμιλι γράφει στο γραφείο. Μπαίνει απέξω η Αν.

ΕΜΙΛΙ: Ακούστηκαν χτυπήματα έξω. Τι γινόταν;

ΑΝ: Κάτι χειμωνοπούλια κρύβονταν στις πέτρες. Κοντά στη μάντρα. Τα έδιωξα να μην τα βρει ο Μπράνγουελ.

Η Σάρλοτ μπαίνει μέσα κρατώντας ένα μικρό καλάθι με τρόφιμα. Το αφήνει στο τραπέζι. Είναι πολύ ανήσυχη.

ΣΑΡΛΟΤ: Η κυρία Ρέις έλεγε στην αγορά πως χάθηκε η γάτα της, η Λούνα. Ρωτούσε μήπως την είδε κανείς. ...Να βλέπατε την αγωνία στα μάτια της...

ΑΝ: Νομίζω άκουσα νιαούρισμα χθες.

ΣΑΡΛΟΤ: Οι εξελίξεις μάς κυνηγούν. Κάτι πρέπει να κάνουμε.

ΑΝ: Τι εννοείς;

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν το βλέπεις, Αν; Μόνο με επιθετικό τρόπο θα μπορούσαμε. Έτσι όπως πάει θα αποδεκατιστούν τα ζώα της περιοχής.

ΑΝ: Τι επιθετικό τρόπο δηλαδή;

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν ξέρω. Σκεφτείτε.

ΕΜΙΛΙ: Δεν τον πείσαμε ποτέ για τίποτα. Έγραφε ποιήματα, ζωγράφιζε, θα φοιτούσε στην Ακαδημία Τεχνών... Και στους σιδηροδρόμους που

δούλεψε... άτυχος. Τού φόρτωσαν την βρομοδουλειά κάποιου άλλου κι αναγκάστηκε να φύγει.

ΑΝ: Ήταν σοβαρό πλήγμα για τον Μπραν!

ΣΑΡΛΟΤ: Έδωσε την ευκαιρία σε κάποιον να του το φορτώσει. Όταν είσαι προσεκτικός και υπεύθυνος δεν συμβαίνουν αυτά.

ΕΜΙΛΙ: Μα είναι καλλιτεχνική φύση...

ΑΝ: Αφήνει περιθώρια... Το ξέρω από τότε που δουλεύαμε μαζί στο Θορπ Γκριν.

ΣΑΡΛΟΤ: Αφήνει χώρο σε κάθε μπελά να μπαίνει στη ζωή του.

ΣΑΡΛΟΤ: Πρέπει να του μιλήσουμε.

ΑΝ: Τι να του πούμε;

ΣΑΡΛΟΤ: Πως δεν πάει άλλο. Πως θα σταματήσουμε να τον καλύπτουμε.

ΕΜΙΛΙ : Δεν γίνεται αυτό Σάρλοτ. Είναι αδελφός μας. Δεν μπορούμε να πάψουμε να τον φροντίζουμε. Να μην του δώσουμε να φάει; Να τον πετάξουμε στον δρόμο; Είναι δυνατόν...;!

ΣΑΡΛΟΤ: Και όταν έρθει η κοινωνική κατακραυγή; Πληθώρα τα αισχρά κουτσομπολιά. Το θέμα να λυθεί εδώ μέσα.

ΑΝ: Εδώ μέσα, μεταξύ μας, με τρόπο μυστικό. Συμφωνώ κι εγώ. Ό,τι βγει προς τα έξω θα πολλαπλασιάσει τα προβλήματά μας. Δεν έχουμε χώρο για περισσότερα.

ΕΜΙΛΙ *(φορώντας το παλτό της)*: Πάω να τον φέρω από τον Μαύρο Τάυρο. Θα είναι λιώμα. Αυτή η γυναίκα τού έκλεψε τη ζωή. Λένε πως ξαναπαντρεύτηκε τώρα....

ΣΑΡΛΟΤ: Τι; ...Η κυρία Ρόμπινσον;

ΕΜΙΛΙ: Ναι. Έναν πλούσιο χήρο, 75 χρονών!

ΣΑΡΛΟΤ: Αν είναι δυνατόν! ...

ΕΜΙΛΙ: Είναι! Και ο Μπραν να λιώνει στα 31.

ΑΝ: Εγώ φταίω. Εγώ που μεσολάβησα να τον προσλάβουν στο Θορπ Γκρίν.

ΕΜΙΛΙ: Πού να το ήξερες, Αν;

ΑΝ: Έρχομαι μαζί σου, Έμιλι. Θα είναι δύσκολο.

Η Αν πιάνει το παλτό της και φεύγουν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ανοίγει η πόρτα κι έρχεται απέξω η Αν.

ΑΝ: Φοβάμαι πολύ. Η κυρία Ρέις με κοίταξε περίεργα όταν την ρώτησα αν βρήκε την γάτα της.

ΕΜΙΛΙ: Τι εννοείς περίεργα;

ΑΝ: Με υποψία... Τρόμαξα κι έφυγα γρήγορα.

ΕΜΙΛΙ: Δεν σου απάντησε;

ΑΝ: Μού απάντησε με το βλέμμα.

ΣΑΡΛΟΤ: Η κατάσταση δυσκολεύει. Σε λίγο θα γινόμαστε στόχος μόνες μας. Θα πάψουμε να κυκλοφορούμε; Θα γίνουμε έγκλειστες για να τον καλύπτουμε;

ΕΜΙΛΙ: Τι προτείνεις;

ΣΑΡΛΟΤ: Σκεφτείτε. Κάτι θα μπορούμε να κάνουμε. Κάτι που ακόμα μας διαφεύγει.

ΕΜΙΛΙ: Δεν βλέπω λύση.

ΣΑΡΛΟΤ: Λύσεις υπάρχουν για όλα. Αλλά δεν είναι εύκολες. Έχουν θυσίες και απώλειες συντριπτικές. Αυτό είναι το δράμα. Να μην υπάρχει άλλη επιλογή. Να πρέπει να γίνει η καρδιά μας πέτρα. Μα την Λούνα; Τέτοιο λευκό τρίχωμα, μεταξωτό; Την συντροφιά μιας ηλικιωμένης;

ΕΜΙΛΙ: Του αδελφού μας πρόβλημα είναι και δικό μας.

ΑΝ: Με ενοχλεί που τον βολεύει η κάλυψή μας.

ΣΑΡΛΟΤ: Εξευτελίζει την αγάπη και την αφοσίωσή μας. Εμείς δεν τον φέρνουμε καθημερινά σε δύσκολη θέση. Είναι άδικο.

ΕΜΙΛΙ: Οι συναισθηματικοί δεσμοί είναι δύσκολες καταστάσεις. Σε τουμπάρουν συνέχεια.

ΣΑΡΛΟΤ: Έτσι είναι... Η αγάπη είναι φυλακή.

ΕΜΙΛΙ: Ελεύθερος όποιος δεν δένεται με κανέναν. Πράγμα ανέφικτο!

ΑΝ: Τι μάς έκανε κι αυτός που τού είπε για τις μούμιες...

ΕΜΙΛΙ: Κι αυτός να μην ήταν κάτι θα έβρισκε... Ο Μπραν κατασκευάζει δικές του αλήθειες. Δική του εκδοχή για τα πράγματα. Είναι ανορθόδοξο μυαλό κι αιρετικό. Αυτή είναι η αξία του.

ΑΝ: Προσπαθεί λέει να συντηρήσει στα λείψανα ένα μερίδιο ζωής... Είναι ζωή αυτή;... Οχυρωμένη μες στο θάνατο;

ΕΜΙΛΙ: Ένας που έχει δουλέψει φύλακας στο μουσείο στο Λονδίνο τού είπε για τα ταριχευμένα ζώα στις πυραμίδες. Πλήθος βρήκαν εκεί μέσα.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι είδους ζώα;

ΕΜΙΛΙ: Γάτες, πουλιά, ψάρια... αλεπούδες, αγελάδες, κροκόδειλους... Οι Αιγύπτιοι τα θεωρούσαν ιερά. Τα βαλσάμωναν για να αποδώσουν φόρο τιμής. Να μην φύγει η ψυχή από μέσα. *(Μικρή παύση)*. Στη Θήβα μούμιες σε λινούς επιδέσμους. Στη Μέμφιδα σε πήλινα πιθάρια.

ΑΝ: Εγώ δεν συμμερίζομαι τις απόψεις των Αιγυπτίων και πιστεύω ότι οι ψυχές ελευθερώνονται μες στο σπίτι μας. Μπορεί εδώ δίπλα μας να κάθονται τώρα ο ερωδιός και η Λούνα.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν μπορεί να είναι τυχαίο που... έχουμε ένα γλυκό..., ένα άγριο μέλι από μωβ λουλουδάκια στα χέρια μας.

ΣΑΡΛΟΤ: Πάντως ο Μπραν δεν είναι ο μόνος που βιώνει αποτυχίες. Πώς ένιωσα εγώ όταν απορρίφθηκε το βιβλίο μου;

ΕΜΙΛΙ: Κι εγώ όταν μου έγραψαν την κακή κριτική... ;

ΑΝ: Άλλο ναυαγισμένη ψυχή και άλλο καμένη.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι θες να πεις;

ΑΝ: Η ναυαγισμένη ψυχή παλεύει κάθε τόσο να βρει στεριά. Η άλλη ζει μόνο στο βυθό.

Η Αν τούς δείχνει ένα σχέδιο.

[Self caricature of Branwell (1847) in bed waiting to die.]

ΑΝ: Δείτε αυτό... Ζωγράφησε τον θάνατο δίπλα στο κρεβάτι του. Στέκεται δίπλα και τον περιμένει.

ΕΜΙΛΙ: Σε όλους δίπλα στέκεται.

ΑΝ: Θυμάστε μικρός τα ηρωικά που μάς έλεγε και τους ρητορικούς λόγους; Τις απαγγελίες του; Ήταν το κέντρο του κόσμου για μάς.

ΕΜΙΛΙ: Σε όλα ήταν καλός...

ΑΝΝ: Σχεδιάζε για μένα τους πύργους των παραμυθιών. Και μετά τα εξοχικά τοπία... Έγραφε πάνω «Για την Αν». Τα έχω φυλάξει όλα.

ΣΑΡΛΟΤ: Τόση φαντασία αχαλίνωτη και να μην οργανώνει κάτι ... κάτι με όλα αυτά. Εμείς μάθαμε πολλά απ' αυτόν. Θυμάστε τις ωδές του Οράτιου που μετέφραζε; Το ωραίο πορτραίτο της κυρίας Κίρμπυ;

ΕΜΙΛΙ: Νομίζω πληγώνεται απ' την επιτυχία μας. Δεν του λέμε για τα βιβλία μας, αλλά το νιώθει. Πονάει για αυτό. Χωρίς να φταίμε συμβάλλουμε στην αυτολύπησή του.

ΣΑΡΛΟΤ: Αν έκοβε ποτό και ουσίες θα τα κατάφερνε. Μοιάζει να έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, αλλά όχι πίστη στις ικανότητές του.

ΑΝ: Πώς συνδυάζονται τα δύο;

ΕΜΙΛΙ: Δεν συνδυάζονται. Γι αυτό τρελαίνεται.

ΑΝ: Είπε πως μετά απ' το οικογενειακό μας πορτραίτο δεν θα ζωγραφίσει άλλο.

ΕΜΙΛΙ: Γιατί; Είναι πετυχημένο.

ΣΑΡΛΟΤ: Εμένα δεν με πέτυχε όσο εσάς. Δεν με βλέπει συμπαθητική.

ΕΜΙΛΙ: Γιατί δεν θα ζωγραφίσει άλλο, Αν;

ΑΝ: Είπε θα αφοσιωθεί σε άλλα πράγματα.

ΕΜΙΛΙ: Όπως;

ΑΝ: Νομίζω... εννοούσε αυτό που φοβόμαστε.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν μπορεί πια να αλλάξει. Υπάρχει ένα όριο για να γυρίσει κανείς πίσω. Και το έχει περάσει.

ΕΜΙΛΙ: Αυτό που είναι ένας άνθρωπος περιλαμβάνει και την αδυναμία του να αλλάξει. Παρόλα αυτά θα προσπαθήσω να του μιλήσω.

Η Έμιλι φεύγει.

Οι άλλες δύο γράφουν για λίγο, ακούγονται κάποιες φωνές, μια έντονη συνομιλία, ώπου η Έμιλι ξαναγυρίζει αναστατωμένη.

ΕΜΙΛΙ: Θύμωσε πάλι. Αποτελεί λέει κομμάτι από μια μυστική υπόθεση.

ΣΑΡΛΟΤ (αγριεμένη): Από την υπόθεση του θανάτου; Είναι ιερέας; Βοηθός του;

ΕΜΙΛΙ: Μήπως όλοι αυτό δεν είμαστε; Η ζωή υπηρετεί τον θάνατο. Τον τρέφει με συνεχώς ανανεούμενο υλικό. Ο θάνατος έχει ένα τεράστιο στόμα και καταβροχθίζει ζωή. Έτσι κι αλλιώς τον συνδράμουμε και θα τον ταΐσουμε και μόνο που υπάρχουμε... Δεν θα γίνουμε όμως βοηθοί του! Ούτε υπηρέτες του!

ΣΑΡΛΟΤ: Μήπως θέλει να σκεφτούμε με το δικό του τρόπο; Να παγιδευτούμε κι εμείς; Τι στο καλό έγινε μέσα του;

ΣΑΡΛΟΤ: Η Αν βρήκε ένα σκουλήκι στον διάδρομο και αναστατώθηκε.

ΕΜΙΛΙ: Τα έφερε ο καιρός. Είναι η εποχή τους. Δεν φταίει ο Μπράνγουελ για αυτό.

ΕΜΙΛΙ: Βγαίνει η ψυχή του, μού είπε, και κρεμιέται απ' το ταβάνι. Τα μάτια του μένουν κάτω, καρφωμένα στο πρόσωπό του, που δεν το αναγνωρίζει, να κοιτάζουν στο ταβάνι μια ψυχή που αιωρείται και θέλει να χορέψει, αλλά δεν ξέρει τι να χορέψει και δεν βρίσκει τίποτα να γιορτάσει.

ΑΝ: Επομένως θέλει να ζήσει αλλά δεν βρίσκει τον λόγο, το κίνητρο να διαλέξει την ζωή.

ΕΜΙΛΙ: Νομίζω πως όλα του προξενούν πόνο. Γι αυτό η λαχτάρα για τα περιεργα. Η τάση για αμαρτίες. Του δίνουν ανακούφιση στη σκληρότητα της ζωής. Ας είμαστε επιεικείς μαζί του.

ΑΝ: Το κρασί τον ξεγελά πως κάποιος του κρατάει το χέρι. Αλλά δεν είναι κανείς.

ΕΜΙΛΙ: Εμένα με συγκινεί η ανημποριά του. Η μοναξιά η απέραντη. Γίνεται σαγηνευτικός με το μυστήριό του. Δεν μπορώ να μην του σταθώ.

Η Έμιλι σηκώνεται, πάει και κοιτάζει μελαγχολικά απ' το παράθυρο.

ΕΜΙΛΙ: Όποιος έχει στο χέρι την δημιουργία έχει και την καταστροφή... (Μικρή παύση). Σούρουπο. Θα πέσει πάλι ο κόσμος στο πηγάδι της νύχτας.

ΣΑΡΛΟΤ: Σκέφτομαι πόση ενέργεια ξοδεύουμε σε όλα αυτά.

ΕΜΙΛΙ: Μπορεί να μην πηγαίνει χαμένη...

Η Έμιλι κάθεται στο γραφείο και αρχίζει να γράφει. Συνεχίζει να γράφει για λίγο.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Στο δωμάτιο είναι η Σάροτ και η Αν.

ΣΑΡΛΟΤ (κοιτάζει απ' το παράθυρο): Βροχή ανελήτη. Κατεβάζει λάσπη. Κίτρινη.

Μπαίνει η Έμιλι ξεψυχισμένη. Απέξω ακούγεται δυνατό βουητό του αέρα.

ΕΜΙΛΙ: Ο αέρας μού έκοβε την ανάσα. Νόμιζα πως με κυνηγούσαν. Έτρεχα σε χαλάσματα, ετοιμόρροπα κτίρια, σε ρημαγμένα υπόστεγα. Χωνόμουν κάτω από σιέπαστρα ώσπου να κοπάσει η καταιγίδα. Και τότε τον είδα. Έτρεμε, ούρλιαζε μόνος του κάτω από μια σιάλα. Βρισκόταν σε κενό. Τίποτα γύρω του. Το κενό που τον τύλιγε καταργούσε τον κόσμο, φοβήθηκα πως θα πέσω σε χάσμα αν τον πλησιάσω. Η κατάστασή του δημιουργούσε χάσμα, καταλαβαίνετε... Με πήρε μαζί του σε μια εικόνα όπου ένας άνθρωπος έρημος και τρομαγμένος δεν έχει γύρω του τίποτα, κανένα σύμπαν να τον περιβάλλει. Ήταν ό,τι πιο τρομακτικό. Ξεκρέμαστος!

Τού είπα δεν γίνεται εμείς να σε φροντίζουμε, να σε γεμίζουμε στοργή, με όσα χρειάζεται ένας άντρας, κι εσύ πάντα ανέτοιμος να κοιτάξεις προς την ζωή. Αυτό μόνο σου ζητάμε Μπραν, τού είπα, να κοιτάξεις προς την ζωή, κι όχι άλλο στον θάνατο.

Η Έμιλι έχει λαχανιάσει και ανασαίνει πολύ γρήγορα.

ΣΑΡΛΟΤ: Αν αποδεχτούμε αυτή την κατάσταση θα αλλοιωθούμε κι εμείς. Είναι μεταδοτικό δεν το βλέπετε; Έρπει προς το μέρος μας ύπουλα και αργά. Θα γίνουμε βράχια γεμάτα τρύπες. Τρύπες για κάθε μας υποχώρηση.

ΕΜΙΛΙ: Έχει τόσο ωραία μάτια ο Μπραν! Πάντα ήθελε να κάνει κάτι σπουδαίο! Είχε σπουδαία ποιήματα. Τα βάλανε στο Μπλάγκουντ Μαγκαζίν... Πριν απ' τα δικά μας δημοσιεύτηκαν τα δικά του ποιήματα. Έξι φορές δημοσίευσε! Έπειτα γιατί να μην κρατηθεί απ' τη ζωγραφική; Πόσα θέλει ένας άνθρωπος για να κρατηθεί... Αυτός από παιδί μπορούσε να γράφει με τα δυό χέρια συγχρόνως!

ΣΑΡΛΟΤ: Είναι γεμάτος σπόρους που δεν βλασταίνουν. Εγκαταλείπει συνέχεια τα ταλέντα του.

ΑΝ: Είχε τα πιο γλυκά μάτια... Θυμάμαι που άρεσε στη Τζος και στη Μάγκυ και με ρωτούσαν γι αυτόν. Τόσο όμορφος και να μην αγαπήσει τον εαυτό του!

ΕΜΙΛΙ: Ο Μπραν τα 'χει ξεπεράσει αυτά...

ΕΜΙΛΙ: Μού είπαν πως έγινε καβγάς και στο αρτοποιείο. Αρπάχτηκε χωρίς λόγο κι άρχισε να απειλεί πως θα φτιάξει ένα κτίσμα με μεγάλα ανοίγματα σαν παρράθυρα που δεν θα κλείνουν ποτέ για να φτερουγίζουν από κει οι αναχωρητές κι ένα βαθύ κελάρι που θα είναι αρτοποιείο ψυχών. Γεμάτο ράφια, κρεβάτια, άδειες ντουλάπες και δοχεία. Θα τα γεμίζει σιγά-σιγά με περιεχόμενο.

ΣΑΡΛΟΤ: Παραληρηήματα... από όσα καπνίζει στον Μαύρο Τάυρο, στις Τρεις Χάριτες κι όπου αλλού πάει.

ΑΝ: Θυμάστε τι έλεγε παλιά ο Μπραν για τα πουλιά; Πως τα ζηλεύει που από ψηλά μπορούν να δουν τ' άγρια βραχονήσια. Οι άνθρωποι δεν έχουν απόσταση να δουν τον εαυτό τους. Ούτε ο ίδιος βλέπει.

Η Έμιλι κοιτάζει απ' το παράθυρο.

ΕΜΙΛΙ: Πως σφίγγει η νύχτα τον κόσμο κάθε βράδυ! Το πρωί λασκάρουν τα δεσμά.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Μπαίνει η Αν απέξω με το πανωφόρι βρεγμένο. Κατεβάζει την κουκούλα. Δείχνει καταρρακωμένη.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι έχουν τα μάτια σου;

ΑΝ: Τι έχουν;

ΣΑΡΛΟΤ: Γυαλίζουν πολύ.

ΕΜΙΛΙ: Είναι ψιχαλισμένα. Απ' την βροχή.

ΑΝ: Παλιόκαιρος. Λάσπες παντού.

ΕΜΙΛΙ: Τι έγινε Αν;

ΣΑΡΛΟΤ: Τι έχουν τα χέρια σου; Είναι κόκκινα. Για να δω. Έχεις χώμα στα νύχια. Έσκαψες!

ΑΝ: Ο Φαούστο... πέθανε.

ΣΑΡΛΟΤ: Και τον έθαψες;

ΑΝ: Ναι.

ΕΜΙΛΙ: Έπρεπε να τον δώσουμε στον Μπράνγκουελ.

ΑΝ: Όχι. Μέσα απ' το χώμα θα ξαναγυρίσει στον κόσμο. Θα τον φάνε τα σκουλήκια, που θα τα φάνε τα πουλιά...

ΕΜΙΛΙ : ...που θα τα φάνε τα ζώα, που κάποτε θα τα φάμε κι εμείς...

ΑΝ: Έτσι θα ξανάρθει. Ενώ αν τον ταρίχευε θα έμενε για πάντα φυλακισμένος σ' αυτόν τον κόσμο. Ελεύθερο ό,τι κινείται προς το μέλλον.

Η Αν βγαίνει.

ΕΜΙΛΙ: Πάει και ο Φαούστο...

ΣΑΡΛΟΤ: Είχε γεράσει ο καημένος. Έπρεπε πάντως να μας το πει.

ΕΜΙΛΙ: Δεν ήθελε να επέμβει ο Μπράνγουελ στο έργο της φύσης.

Ακούγονται πολλές φωνές απέξω αλλά από πολύ μακριά.

ΑΝ: Τι φασαρία είναι αυτή έξω;

ΕΜΙΛΙ: Ανάβουν φωτιές να τρομάξουν τα τσακάλια.

ΑΝ: Υπάρχουν τσακάλια εδώ;

ΑΝ: Ο Μπράνγουελ είναι πολύ ανήσυχος.

ΕΜΙΛΙ: Τι έχει;

ΑΝ: Ξαναπέρασε ο γυρολόγος.

ΕΜΙΛΙ: Ο κλέφτης των ψυχών;

ΑΝ: Φοβάται πολύ για τα ζώα του.

ΕΜΙΛΙ: Αφού τα έχει στο δωμάτιό του. Πώς θα τού τα πάρει;

ΑΝ: Είναι μάγος, λέει. Όλα τα μπορεί.

ΣΑΡΛΟΤ: Σε εσάς τι λέει;

ΑΝ: Λέει πως το νεκρό αποσύρεται και χάνεται για πάντα. Ενώ το βαλσαμωμένο παραμένει στον κόσμο.

ΣΑΡΛΟΤ: Μήπως αυτός ο επικίνδυνος άνθρωπος τού βάζει τις ιδέες;

Ακούγεται θόρυβος και κοιτάζει απ' την χαλαμάδα.

ΣΑΡΛΟΤ: Μπήκε πάλι με έναν μπόγο. Τι κάνει τέλος πάντων; Συλλέγει θάνατο; Δεν φτάνει που κάθε στιγμή η ζωή μας λιγοστεύει;

ΑΝ: Για όλους λιγοστεύει.

ΕΜΙΛΙ: Για μας περισσότερο, Αν. Το είχε πει η θεία Ελίζαμπεθ. Για την πηγή.

ΑΝ: Τι;

ΕΜΙΛΙ: Το είδαν οι εργάτες που έσκαψαν το δρόμο. Τα απόνερα του νεκροταφείου έχουν φτάσει στην πηγή μας.

ΑΝ: Του νεκροταφείου;

ΕΜΙΛΙ: Ναι. Πίνουμε θάνατο.

ΑΝ: Και τι μπορεί να γίνει;

ΣΑΡΛΟΤ: Το μόνο που μπορεί να γίνει ...είναι να πάθουμε τύφο.

ΑΝ: Ωχ...

ΕΜΙΛΥ: Ή δυσεντερία...

ΑΝ: Ο Μπράνγκουελ το ξέρει;

ΕΜΙΛΙ: Μοιάζει να το ήξερε από πάντα. Γι αυτό πίνει.

Η Έμιλι κάθεται να γράψει.

ΑΝ: Τι γράφεις τώρα Έμιλι; Πού είσαι;

ΕΜΙΛΙ: Πέρασαν οι καλές μέρες της ιστορίας μου. Τώρα χτίζω το προφίλ του θανάτου.

ΑΝ: Γιατί κλείνεται συνέχεια στο δωμάτιό του και μας αποφεύγει;

ΣΑΡΛΟΤ: Νομίζει πως τον περιφρονούμε.

ΑΝ: Γιατί να τον περιφρονούμε;

ΕΜΙΛΙ: Εμείς που τον αγαπάμε και τον νοιαζόμαστε;

ΑΝ: Εμάς μόνο το βαλσάμωμα μάς ανησυχεί.

ΕΜΙΛΙ: Κανείς δεν μπορεί να τον περιφρονήσει. Μόνος του υποτιμάει τον εαυτό του.

Ακούγεται θόρυβος.

ΣΑΡΛΟΤ: Πριονίζει ξύλα, ακούτε;

ΕΜΙΛΙ: Μαζεύει πριονίδια για παραγέμισμα.

ΣΑΡΛΟΤ: Ελπίζω να αφήσει κανένα κούτσουρο για τη σόμπα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Μπαίνει η Έμιλι κρατώντας κάτι.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι έχεις εκεί; Για να δω...

ΕΜΙΛΙ: Βρήκα το μικρό τραπεζομάντηλο.

Η Έμιλι κρατάει ένα μικρό μπόγο και προσεκτικά τον ξεδιπλώνει.

ΕΜΙΛΙ (ανατριχιασμένη): Μια καρδιά! (κοιτάζει καλύτερα και το ξανακλείνει). Δυό καρδιές! Έχει μέσα δυό καρδιές!

Σβήνουν τα φώτα.

Ανάβουν τα φώτα.

ΣΑΡΛΟΤ: Τού το έδωσες; Τι είπες;

ΕΜΙΛΙ: Είναι συγκλονισμένος. Ο σκύλος είχε μέσα δυό καρδιές!

Μένουν άναυδες. Τα φώτα ξανασβήνουν.

Η Σάρλοτ κοιτάζει απ' το παράθυρο.

ΣΑΡΛΟΤ: Πάλι ομίχλη στους βάλτους.

ΕΜΙΛΙ: Το σπίτι είναι πιο κρύο τελευταία.

ΣΑΡΛΟΤ: Είναι νωρίς για να ανάψουμε τη σόμπα.

ΕΜΙΑΙ: Δεν εννοώ αυτό. Από τότε που άρχισε αυτό με τα ζώα...

Η Σάρλοτ κοιτάζει πάλι από το παράθυρο.

ΣΑΡΛΟΤ: Η ομίχλη έρχεται προς τα δω. Να κλείσουμε τα παντζούρια.

Φεύγουν. Τα φώτα σβήνουν, ενώ ακούγεται από αριστερά, δεξιά, πάνω και κάτω ήχοι από παράθυρα και πατζούρια που κλείνουν δυνατά.

ΣΑΡΛΟΤ: Πώς είναι ο Μπράνγουελ;

ΕΜΙΑΙ: Σε αφασία. Οι δυό καρδιές τον καθήλωσαν σε αδράνεια. Δεν μιλάει καν.

ΣΑΡΛΟΤ: Θα ήταν από διαφορετικά ζώα και μπερδεύτηκε. Έχει παραισθήσεις, δεν εξηγείται αλλιώς!

ΕΜΙΑΙ: Έμοιαζαν πάντως πολύ μεταξύ τους.

ΕΜΙΑΙ: Νομίζω πως άρχισε να τρελαίνεται.

ΑΝ: Δηλαδή;

ΕΜΙΑΙ: Έσπασε και τον καθρέφτη.

ΑΝ: Ποιόν καθρέφτη;

ΕΜΙΑΙ: Αυτόν που έχει στο δωμάτιό του.

ΑΝ: Δεν ήταν ατύχημα;

ΕΜΙΑΙ: Όχι. Τον έσπασε ο ίδιος.

Είπε πως ο καθρέφτης ξερνούσε εικόνες. Άγνωστα πρόσωπα έρχονταν απ' το βάθος στην επιφάνεια και μιλούσαν... Μιλούσαν αναμεταξύ τους, τσακίωνονταν... Σκηνές και άνθρωποι που καθρεφτίστηκαν στο παρελθόν.

ΑΝ: Πόσον καιρό γινόταν αυτό; Γιατί δεν φώναξε κι εμάς να τους δούμε;

ΕΜΙΑΙ: Είναι παρενέργειες των καταχρήσεων... τι ψάχνεις...;

ΑΝ: Εξάλλου δεν μας αφήνει να μπούμε στο δωμάτιο... Για τους άλλους λόγους...

ΕΜΙΛΙ: Τούς έβλεπε λέει από καιρό. Μόνο όταν είδε και την μάνα ταράχτηκε. Νόμισε πως το βλέμμα της τον κατακρίνει. Πάνω εκεί τον έσπασε. Τον καθησύχασα πως η μητέρα τον λάτρευε, αλλά το κακό είχε ήδη γίνει. Ζητούσε σκούπα φαράσι για να τα μαζέψει.

ΑΝ: Είναι φοβερό! Δεν αναγνωρίζει ούτε το είδωλό του στον καθρέφτη!

ΕΜΙΛΙ: Φαντάστηκε πως τον παρακολουθούν ξένοι άνθρωποι που καταβρόχθισαν το είδωλό του.

ΑΝ: Εμένα μου έδειξε ένα κομμάτι σπασμένου καθρέφτη, μια φλούδα σχεδόν. Κοίτα, μου είπε, ένας Μπράνγουελ μέσα, με κίτρινα μάτια και πράσινα αυτιά, έσκυφα εγώ να δω, εσύ είσαι Μπραν του λέω, κανέννας άλλος, θύμωσε κι απείλησε με το γυαλί να με κόψει.

ΣΑΡΛΟΤ: Γίνεται επιθετικός...

ΕΜΙΛΙ: Δεν θα το έκανε, είμαι σίγουρη.

ΕΜΙΛΙ: Παρόλο που... αγαπάει την οδύνη. Κάνει τα πάντα για να την αυξάνει. Έπειτα πίνει αφιόνι για να μη νοιώθει τίποτα και να πέφτει αναίσθητος.

ΣΑΡΛΟΤ: Σε χοάνη απουσίας πέφτει. Μόνο η ενασχόληση με τα ζώα τον κρατάει σε ένταση.

ΑΝ: Τον κυνηγούν σκιές του εαυτού του. Έχετε προσέξει ότι δεν τρώει καθόλου;

ΕΜΙΛΙ: Είναι το αφιόνι. Μ' αυτό ούτε τρώς, ούτε ενεργείσαι.

ΑΝ (σκεπτική): Μήπως βαλσαμωμένα τα ζώα τού δείχνουν την απόσταση;

ΣΑΡΛΟΤ: Ποια απόσταση;

ΑΝ: Την απόσταση... που έχει ο ίδιος απ' την ζωή.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Χτυπάει η πόρτα. Βγαίνει η Σάρλοτ για να πάει να ανοίξει και γυρίζει κρατώντας στο χέρι ένα γράμμα.

ΣΑΡΛΟΤ: Ορίστε, επιστολή του ταβερνιάρη για τα χρέη.

(αυστηρά). Ανεχόμαστε την κατάσταση. Αλλά δεν πρέπει να συμφιλιωθούμε μαζί της.

Κάθονται και γράφουν για λίγο.

ΑΝ: Μόλις ξυπνάει τα μάτια του τα 'χετε δει; Οι κόρες μικρές σαν κεφαλάκι καρφίτσας.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν τρώει αλλά είναι λαίμαργος για κάτι άλλο.

ΕΜΙΛΙ: Ούτε νερό πίνει. Είναι βασανιστικό, λέει. Το νερό κυλάει στο λαρύγγι του σαν υγρό μέταλλο. Δεν το αντέχει καθόλου. Θα αφυδατωθεί. Ανησυχώ πολύ.

ΑΝ: Μικρή τον έβλεπα ντυμένο με φτερούγες. Έτοιμο κάθε στιγμή να πετάξει. Έτσι τον φώτιζαν στα μάτια μου οι δεξιότητές του. Και τώρα παγωμένα ζώα ζεσταίνουν την καρδιά του!

ΣΑΡΛΟΤ: Όταν κρύνει χτυπάει το σαγόνι του. Το δέρμα του όρθιο, ανατριχιασμένο σαν της χήνας και τρέχω να τον σκεπάσω. Δεν περνούν τρία λεπτά κι έρχονται κύματα φωτιάς να τον ιδρώσουν. Είναι μισασμένος από ατυχία και κακοδαιμονία, έτσι λέει κάθε τόσο.

ΕΜΙΛΙ: Νομίζω πως βλέπει ήχους και ακούει χρώματα. Έγραφα μια ιστορία που είχε το πρωί, ακούστε την (ξεδιπλώνει ένα χαρτί και διαβάζει): Βγήκα προς τα έξω κι άκουγα τον μαύρο ουρανό. Το φεγγάρι ανέβαινε γυμνό και κουρασμένο τις σκάλες. Η μαγκούρα του έφτανε ως κάτω τη γη, με ασημένιο ήχο, μέχρι που συνάντησε το πρώτο καρφωμένο αστέρι. Έβγαλε το καπέλο του και το χαιρέτησε «Πώς είστε απόψε;» «Όπως κάθε καρφωμένος σε σταυρό. Εσείς είστε τυχερός που γεράσατε προχωρώντας», είπε το αστέρι. Ευχαριστημένο για την τύχη του το φεγγάρι ξάπλωσε στο μονοπάτι, γαργάλησε με την μαγκούρα τους νυχτερινούς διαβάτες κι όταν η ώρα πέρασε ξανανέβηκε κι είπε στο αστέρι: «Φεύγω και θα σε αποκαθηλώσω τώρα μα δεν θα σου αρέσει περισσότερο από πριν». «Πριν μού απευθυνθήκατε πιο ευγενικά», είπε το αστέρι. «Δεν βλέπω καλά, γιατί το φως που έχω πάνω μου είναι δυνατό ώστε να μην βλέπω καθαρά τους άλλους, αλλά από τον τρόπο που μού μίλησες συμπεράνα πως τίποτα δεν κατάλαβες για την σπουδαία θέση που σου δόθηκε.»

ΣΑΡΛΟΤ: Είναι του «όλα ή τίποτα».

Θυμάστε το υπέροχο ελάφι που είχε ζωγραφίσει; Όλοι τον επαίνεσαν κι είδαν σπουδαίο ταλέντο. Επειδή εκείνος ο Ρομπέρ, ένας απ' αυτούς που πάντα βρίσκουν κάτι να πουν, είπε πως οι αποστάσεις δεν ήταν

σωστές... Επειδή βρέθηκε ένας να το ψέξει άναψε φωτιά στην αυλή και το έκαψε.

ΑΝ: Και με την κυρία Ρόμπινσον τα ίδια. Ή εκείνη ή καμιά. Τόσες άλλες τον θέλανε.

ΕΜΙΛΙ: Είναι ζηλευτό το «όλα ή τίποτα».

ΣΑΡΛΟΤ: Ζηλευτό, αλλά καταστροφικό.

ΕΜΙΛΙ: Γι αυτό έχει γοητεία ο Μπραν.

ΣΑΡΛΟΤ: Ετοίμασα το κεντητό του πουκάμισο.

ΕΜΙΛΙ: Προσπαθώ να φανταστώ τι έχει στον χώρο του. Θα μοιάζει με μικρή ζούγκλα. Μια συλλογή από θαύματα.

ΑΝ: Θα είναι μακάβριο.

ΕΜΙΛΙ: Θα επαυξάνεται το ακατανόητο των ζώων...

ΑΝ: Δεν μπορεί να 'χει ομορφιά τόσοσ θάνατος.

ΣΑΡΛΟΤ: Ένα δωμάτιο με απολιθώματα θα είναι. Γεμάτο φαντάσματα με σώμα.

ΕΜΙΛΙ: Αν μπαίναμε... να το δούμε... Θα είναι ένας ποιητικός εφιάλτης! Ο Μπράνγκουελ δεν είναι τυχαίος. Είναι καλλιτέχνης!

ΣΑΡΛΟΤ: Απορώ Έμιλι, τι λες; ... Μόνο θηριωδία, δυσφορία και συντριβή.

ΣΑΡΛΟΤ (Κοιτάζει ψηλά): Ξανάρθε η αράχνη.

ΕΜΙΛΙ: Ξανάρθε; Τότε μας αγαπά.

ΑΝ: Πώς ξέρετε ότι είναι η ίδια αράχνη;
Κοιτάζουν ψηλά.

ΕΜΙΛΙ: Μην χαλάσεις τον ιστό. Το γράψιμο είναι παρόμοια τέχνη.

ΑΝ: Πώς καταφέρνει η αράχνη να μην παγιδεύεται η ίδια στον ιστό της;

ΕΜΙΛΙ : Για κάποια που κατάφερε να νικήσει την θεά Αθηνά, αυτό θα είναι απλό.

ΣΑΡΛΟΤ: Φοβάμαι πως ο Μπραν ψάχνει για νήματα. Να δει πώς είναι δεμένη η ψυχή με το σώμα.

ΕΜΙΛΙ: Πολύ θα με ενδιέφερε να ξέρω πώς το αποχωρίζεται. Τι γίνεται τη στιγμή που ξεκόβει. Μπορεί να μου δώσει πληροφορίες για αυτό;

ΣΑΡΛΟΤ: Με τρομάζει μήπως σκοτώνει ζώα για να παρατηρήσει την στιγμή του αποχωρισμού. Τότε, δεν θα έχουν τελειωμό τα πειράγματα!

ΕΜΙΛΙ: Το ξέρεις, Σάρλοτ! Το ξέρεις καλά που ο Μπραν με τον θάνατο έχει άλλο λογαριασμό... πέρα απ' το μολυσμένο νερό, πέρα απ' την κατάρα που μας κυνηγάει με τη φυματίωση. Όταν πέθανε η μάνα και τον πήρε στην προστασία της η Μαρία τήν είχε, εκτός από αδελφή, και δεύτερη μάνα του. Δεν πρόλαβε να φτάσει οκτώ χρονών και πέθανε και η Μαρία.

ΑΝ: Έχασε μάνα δύο φορές! Έχει πολλά καταχωνιάσει στο μαύρο παραβάν.

ΕΜΙΛΙ: Γι αυτό κομματιάστηκε η τέχνη του. Έγινε θρύμματα, συντρίμμια εδώ κι εκεί. Κάποτε όμως θα ξαναδεθεί. Θα βρεθεί κάποιος, που θα καταλάβει το μεγαλείο του Μπράνγκουελ. Δίνει μια ευθεία απάντηση στην απώλεια. Το κάνει με την ζωή του.

Η Αν φεύγει. Η Έμιλι ξαπλώνει στον καναπέ. Την παίρνει για λίγο ο ύπνος. Η Σάρλοτ γράφει στο τραπέζι της τραπεζαρίας. Μετά από λίγο ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η Αν. Η Έμιλι ξυπνάει.

ΕΜΙΛΙ: Είδα ένα παράξενο όνειρο. Ονειρεύτηκα έναν θίασο από ζώα. Περιφέρονταν στην κεντρική πλατεία. Έπιναν νερό απ' τη βρύση κι έλεγαν με ανθρώπινη φωνή ότι είναι τα έργα που δεν πέτυχαν. Ήταν πολύ χαρούμενα κι όλα ήταν μια γιορτή. Έπαιζαν όργανα και η αρκούδα χτυπούσε ντέφι.

ΣΑΡΛΟΤ: Τα έργα που δεν πέτυχαν; Γιορτάζουν κι αυτά;

ΕΜΙΛΙ (σκεπτική): Εκεί που κατοικούν όσα δεν έγιναν. Η αλεπού, όρθια στα πίσω πόδια, έπαιζε βιολί. Και η μαϊμού φλογέρα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μπαίνει απέξω η Έμιλι φορώντας το παλτό της.

ΕΜΙΛΙ: Είδατε το φεγγάρι απόψε; Μια τεράστια κίτρινη άλως γύρω του.

ΣΑΡΛΟΤ: Βροχή θα φέρει.

Πλησιάζει και η Αν στο παράθυρο για να κοιτάξει.

ΕΜΙΛΙ: Κουβέντιαζα με τον αμαξά. Μεταξύ άλλων μού είπε πως το άλογο, σε αντίθεση με τον σκύλο, κρατάει πάντα μέσα του μια ποσότητα εσωτερικής ελευθερίας. Για να πηδήξει ένα εμπόδιο πρέπει απ' το σώμα του αναβάτη να νοιώσει δύναμη, θέληση και απόφαση. Αλλιώς θα τον ρίξει κάτω.

ΣΑΡΛΟΤ: Γιατί μας το λες, Έμιλι;

ΕΜΙΛΙ: Κράτησα την σημασία της «απόφασης» για να περάσει κανείς τα εμπόδια.

ΑΝ: Καθώς άνοιξε την πόρτα του δωματίου του είδα το πορτραίτο που μας φτιάχνει. Είναι ό,τι ωραιότερο έχει φτιάξει. Φωτεινά χρώματα, εμείς όμορφες και ξεκούραστες κι ο ίδιος σοβαρός κι επιβλητικός.

ΕΜΙΛΙ: Εμένα μού έδειξε έναν ερωδιό. Τον ζωγράφισε ζωντανό, όχι βαλσαμωμένο.

ΑΝ: Τον ερωδιό που έφερε; Μήπως πρώτα τα ζωγραφίζει και μετά τα βαλσαμώνει; Λες να βαλσαμώνει κι εμάς, τώρα που μάς ζωγράφισε;

ΕΜΙΛΙ: Μπορεί. (περιγελώντας τρυφερά τον φόβο της Αν). Μπορεί να το έχει ήδη κάνει.

ΑΝ: Τι εννοείς;

ΕΜΙΛΙ: Χα, χα! Δεν θα έχει μεγάλη διαφορά. Δεν νομίζω πως ζούμε πιο έντονα από έναν ίσκιο δέντρου.

ΑΝ: Είπα στον Μπράνγκουελ ότι προτιμώ να ζωγραφίζει. Φοβήθηκα να πω πως δεν μού αρέσει να βαλσαμώνει ζώα. Αυτός όμως το κατάλαβε, σα να το είχα εκφράσει. Τότε, είπε, πως ούτε σε κείνον αρέσει που εμείς γράφουμε. Το γράψιμο, είπε, βαλσαμώνει τη ζωή. Ξέρει ότι γράφουμε και για κείνον. Ότι τον χρησιμοποιούμε. Δεν έχει σημασία που δεν βάζουμε το όνομά του. Γράφουμε πράγματα που έχει πει. Γι αυτό δεν έχουμε το δικαίωμα να ενοχλούμαστε που βαλσαμώνει ζώα. Ακόμα και η

ζωγραφική βαλσάμωμα είναι, γύρισε και μου είπε. Μυρμηγκιάζουν τα χέρια μου, Έμιλι. Γιατί συμβαίνει αυτό;

Η Έμιλι πιάνει τα χέρια της Αν και τα τρίβει από τα δάχτυλα προς τον αγκώνα.

ΣΑΡΛΟΤ: Πάλι γυαλίζουν τα μάτια σου, Αν.

ΑΝ: Από θλίψη.

Η Αν σηκώνεται και κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο.

ΑΝ: Η άλως σφίγγει το φεγγάρι όλο και περισσότερο. Λες πως θα το πνίξει.

Πλησιάζει και η Σάρλοτ να δει.

ΣΑΡΛΟΤ: Το πνίγει από ζήλια. Γεμίζει τον ουρανό αγωνία.

Κοιτάζει και η Έμιλι.

ΕΜΙΛΙ (καθησυχαστικά): Μπα... Θέλει να το προστατέψει.

[Σε αυτό το σημείο έχουν σταθεί και οι τρεις κοντά στο παράθυρο, η μία δίπλα στην άλλη, όπως θα είναι μαζί στον καναπέ στο τέλος της 17^{ης} σκηνής.]

Ακούγονται καμπάνες να χτυπούν λυπημένα.

ΕΜΙΛΙ: Πόσους να παίρνει μαζί του κάποιος που πεθαίνει; Ακούσατε που μετά τον κύριο Ουίλσον πέθανε και η αδελφή του;

ΑΝ: Η Άλις ή η Μάιρη;

ΕΜΙΛΙ: Η Μάιρη.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι κρίμα! Πότε;

ΕΜΙΛΙ: Χθες.

ΣΑΡΛΟΤ: Να πάμε να συλλυπηθούμε.

ΕΜΙΛΙ: Όχι όλες μαζί. Δεν θέλω να μείνει ο Μπράνγκουελ μόνος. Είναι η ανάσα του πολύ βαριά.

ΑΝ: Έπεσε πάλι ξερός απ' το μεθύσι. Πώς θα τελειώσει το πορτραίτο μας;

ΕΜΙΛΙ: Τον χάνω σιγά-σιγά. Όπως στην άμαξα που ξεμακραίνει το τοπίο και λίγο-λίγο χάνεται απ' τα μάτια. Έτσι βλέπω τον αδελφό που ήξερα, να τον κερδίζει ο ορίζοντας όλο και περισσότερο. Όλο και πιο μακριά μου.

ΣΑΡΛΟΤ (*κρατώντας λερωμένη φανέλα και παντελόνι*): Τα ρούχα του κουρέλια πάλι. Γεμάτα λεκέδες.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Το πορτραίτο είναι μέσα στο δωμάτιο αλλά τοποθετημένο με τρόπο που να μην το βλέπουν οι θεατές. Κάθονται στο βαρύ ξύλινο τραπέζι της τραπεζαρίας.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν εξηγεί γιατί το έκανε.

ΕΜΙΛΙ: Έχουμε καταλάβει.

ΑΝ: Δυστυχώς.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν φταίμε.

ΑΝ : Δεν του άρεσε ο εαυτός του.

ΣΑΡΛΟΤ: Να δείξει πως δεν ανήκει στον κόσμο μας.

ΑΝ: Ανήκε ποτέ;

ΕΜΙΛΙ: Το έκανε για να πονέσει.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν χρειαζόταν. Η ζωή μάς σβήνει από μόνη της.

ΑΝ: Αχ, ο Μπραν, ο ήρωας των παιδικών μου χρόνων! Δεν το πιστεύω πως τη ζωή του την ήπια και την κάπνισε...

Η Σάρλοτ γυρίζει και κοιτάζει το πορτραίτο. Ακούγεται καταρρακτώδης βροχή απέξω.

ΣΑΡΛΟΤ: Να ήξερα τι ένιωθε την ώρα που έσβηνε τον εαυτό του. Πόνο, χαρά, απελευθέρωση, εκδίκηση;

ΕΜΙΛΙ: Όλα μαζί.

ΣΑΡΛΟΤ: Δημιουργεί ταραχή στον πίνακα αυτό το κενό.

ΕΜΙΛΙ: Δεν είναι κενό. Είναι απουσία.

ΑΝ: Μας βασανίζει συνέχεια.

ΕΜΙΛΙ: Χτες που λείπατε το έσβησε. Μέσα σ' ένα παραλήρημα που έλεγε πως δεν καταφέρνει τίποτα. Δεν πετυχαίνει πουθενά. Πως δεν έχει θέση ανάμεσά μας...

ΕΜΙΛΙ: Πριν αρχίσουν αυτά το πρόσωπό του ήταν τρυφερό και μελίχιο. Έπειτα όλο και πιο τραχύ σε κάθε κρίση. Αλλά κι έτσι μαγευτικό!

ΑΝ: Αν σωθεί το πορτραίτο κάποιοι θα μάς γνωρίσουν μέσα από αυτό. Θα δουν ποιες ήμασταν στα αλήθεια.

ΕΜΙΛΙ: Αλλά εμείς δεν θα τους βλέπουμε.

ΑΝ *(κοιτώντας προς τους θεατές σα να κοιτάζει στο μέλλον)* : Δεν θα τους γνωρίσουμε ποτέ.

ΣΑΡΛΟΤ: Μπορεί ο πίνακας να βρεθεί σε ένα σπίτι που να μην ξέρουν το όνομά μας.

ΑΝ: Ούτε οι εκδότες το ξέρουν.

ΕΜΙΛΙ: Και τι είναι ένα όνομα; Ελάχιστοι όσοι δεν ξεχνιούνται.

ΣΑΡΛΟΤ: Ελάχιστοι μπαίνουν στον θάνατο με ζωντανό όνομα.

Μικρή παύση.

ΕΜΙΛΙ *(απογοητευμένη)* : Πόσο λυπηρό που ο Μπραν δεν θέλει να είναι μαζί μας.

ΑΝ: Πού είναι τότε; Με ποιόν; Για ποιόν ζει;

ΕΜΙΛΙ: Ζει για να βαλσαμώνει.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν μπορεί να είναι αυτή η αποστολή του.

ΑΝ (*συμπεραίνει σαστίζοντας*) : Μπορεί να είναι! Να μας βαλσαμώσει. Πρέπει να τον σώσουμε! Είναι μια πολύ άσχημη συνήθεια και αποστολή!

Ακούγονται βήματα απέξω.

ΕΜΙΛΙ: Περιμένει να του πούμε αν μας αρέσει ο πίνακας.

ΑΝ: Ναι, φυσικά. Μας αρέσει πολύ. Αλλά εμείς τον θέλαμε μαζί μας.

Ακούγεται γάβγισμα. Η Σάρλοτ κοιτάζει απ' την χαραμάδα.

ΣΑΡΛΟΤ: Έφερε το σκυλί στο σπίτι.

ΑΝ: Εκείνο που νομίζαμε πως είναι λυσσασμένο; Τι θα το κάνει;

Κοιτάζει και η Έμιλυ από την χαραμάδα.

ΕΜΙΛΙ: Μαύρο. Αδύνατο. Με σηκωμένα αυτιά. Του γλείφει τα χέρια.

ΣΑΡΛΟΤ: Τον θεωρεί αφεντικό. Είναι συνέχεια μαζί του.

ΕΜΙΛΙ: Αυτό το σκυλί μοιάζει με τον Άνουβι .

Η Έμιλυ απομακρύνεται απ' την χαραμάδα.

ΣΑΡΛΟΤ: Γιατί το λες;

ΕΜΙΛΙ: Το κεφάλι του σαν τσακάλι.

ΣΑΡΛΟΤ : Το έκλεισε στο δωμάτιό του. Βγαίνει. Θα έρθει να μας ρωτήσει για τον πίνακα.

Ξανακάθονται στο τραπέζι να γράφουν. Η Αν είναι κοντά στην Έμιλυ. Η Σάρλοτ κάθεται μακριά τους.

ΑΝ: Ευτυχώς που γράφουμε. Μόνον έτσι αντέχεται η ζωή.

ΕΜΙΛΙ: Η ζωή είναι μια μουνδιασμένη κατάσταση. (*Μικρή παύση*). Σαν τα έντομα που βομβίζουν στο βάλτο μέχρι να κολλήσουν στη λάσπη. Και να γίνουν ένα με αυτήν.

ΑΝ: Μυρμηγκιάζουν τα χέρια μου.

ΕΜΙΛΙ: Τα κουράζεις.

ΣΑΡΛΟΤ: Γράφεις πολύ.

ΑΝ: Δεν είναι αυτό. Φοβάμαι.

ΕΜΙΛΙ: Τι φοβάσαι;

ΑΝ: Νομίζω πως βαλσαμώνομαι.

ΣΑΡΛΟΤ: Μην λες αηδίες, Αν! Αυτό γίνεται μετά τον θάνατο.

ΑΝ: Παράλυνω σιγά-σιγά. Αυτός το έκανε...

ΕΜΙΛΙ: Αποκλείεται.

ΑΝ: Δεν έχει εξελίξει ακόμα την τεχνική. Πειραματίζεται. Μούδιασαν τα χέρια μου... μέχρι τα μπράτσα.

ΕΜΙΛΙ: Δεν είναι έτσι το βαλσάμωμα. Πρώτα μουδιάζει το μυαλό.

ΑΝ: Κι αυτό είναι μουδιασμένο.

ΣΑΡΛΟΤ: Φταίνε τα μανιτάρια που τρώς. Σού είπα, όχι κάθε μέρα.

ΣΑΡΛΟΤ: Φέρνω λεκάνη για κομπρέσα.

Η Σάρλοτ βγαίνει.

ΑΝ: Υπάρχει απόδειξη, Έμιλι. Πρώτα σχεδιάζει αυτό που πρόκειται να βαλσαμώσει. Αυτό είναι.

ΕΜΙΛΙ *(με την έκπληξη μιας φαινής ιδέας, χαμηλόφωνα, σα να σκέφτεται μιλώντας)*: Θα ταίριαζε στον ίδιο αυτό... Στον Μπραν..., που ξεφεύγει απ' τους κανόνες. Που διαχέεται παντού και δεν χωράει σε καλούπι... Θα γινόταν ο ίδιος τέχνη... Είναι... ιερή η ταρίχευση...

ΑΝ *(χαμηλόφωνα προς την Έμιλι)*: Εννοείς...;

ΕΜΙΛΙ *(χαμηλόφωνα)*: Όχι, δεν δικαιούμαστε... Ο Μπραν έχει θέση μοναδική! Εκπροσωπεί την άγρια όψη της ζωής.

Μπαίνει μέσα η Σάρλοτ με μια λεκάνη που την γεμίζει με ζεστό νερό και βάζει μέσα μια πετσέτα. Πηγαίνει προς την Αν.

ΣΑΡΛΟΤ: Τα μάτια σου ... γυαλίζουν, Αν. Γυαλίζουν πολύ. Για να δω...

Πλησιάζει την Αν και κοιτάζει από πολύ κοντά τα μάτια της.

ΣΑΡΛΟΤ: Είναι φοβερό! ... αλλά... Γυαλίζουν σαν πορσελάνινα πιατάκια!

Έντρομη κλείνει το στόμα της με το χέρι.

ΕΜΙΛΙ: Μα τι λες, Σάρλοτ; Μήπως είναι παραισθήσεις των μανιταριών;

ΕΜΙΛΙ (έκπληκτη): Ωχ! Τώρα μυρμηγκιάζουν και τα δικά μου δάχτυλα. Τι είναι αυτό; Σαν κύμα έρχεται. Χανόμαστε... Εκτός...

ΑΝ: Κάποια στιγμή θα συνέβαινε...

ΑΝ (ασθμαίνοντας): Αλλά όχι, δεν πρέπει να συμβεί. Χωρίς εμάς δεν θα τα βγάλει πέρα. Οι πιστωτές γίνονται άγριοι...

Η Αν καταρρέει αφήνοντας το κεφάλι της να πέσει στο τραπέζι.

ΕΜΙΛΙ (αδύναμα): Ναι, δεν τα βγάζει πέρα... Ανίκανος να φροντίσει τον εαυτό του... χωρίς εμάς... Εκτός αν τον κλείσουμε μέσα μας. Αν τον σώσουμε... με τον τρόπο που διάλεξε.

Η Έμιλι εντελώς αδύναμη ενώ η Σάρλοτ, που τις παρακολουθεί τόσην ώρα εμβρόντητη, πετιέται πάνω τρομαγμένη. Τρέχει και ανοίγει όλα τα ντουλάπια το ένα μετά το άλλο. Οι πόρτες τους μένουν όλες ανοιχτές.

ΣΑΡΛΟΤ: Που το βάλατε; Το γλυκό, το γλυκό του δέντρου;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Με ένα κεράκι μόνο αναμμένο καθισμένες και οι τρεις. Η μία στην πολυθρόνα, η άλλη στο τραπέζι κι η άλλη στην καρέκλα.

ΕΜΙΛΙ: Θυμάστε που κρυβόμασταν κάτω απ' το τραπέζι και απ' το μακρύ τραπεζομάντηλο και μας έδινε τα στρατιωτάκια του;

ΑΝ: Ναι. Με αντάλλαγμα μια τσιμπιά!

ΕΜΙΛΙ: Θυμάστε που χάρισε το πιο αγαπημένο του στον Μάθιου όταν αρρώστησε;

ΑΝ: Κι όταν πέθανε... το έβαλε μαζί του στον τάφο.

ΣΑΡΛΟΤ: Εφτά χρονών ο Μάθιου στο φέρετρο... με ένα στρατιωτάκι στο χέρι...

ΕΜΙΛΙ: Που όταν θρηνούσαμε την θεία Ελίζαμπεθ, πήγε και ζωγράφισε κάστανια και βελανίδια και έβαλε τη ζωγραφιά στα χέρια της για να τα έχει μαζί της;

ΣΑΡΛΟΤ: Πόσο τής άρεσαν της θείας οι καστανιές και οι βελανιδιές !...

ΑΝ: Τότε που σκαρφάλωσε στον βράχο για να σώσει το πουλάρι της Μέης;

ΕΜΙΛΥ: Που ζωγράφιζε ξέστηθος με το καπέλο του στα ρείκια;

ΣΑΡΛΟΤ: Που χορεύαμε στη βροχή και παριστάνναμε τους ινδιάνους;

ΑΝ: Τότε που σκαρφαλώσαμε την μάντρα και ματώσαμε τα γόνατα;

ΕΜΙΛΙ: Τότε που ανακαλύψαμε τη σπηλιά με τα βρύα και προσπαθούσε ο Μπραν να μας ζεστάνει;

ΣΑΡΛΟΤ: Που είχε κρυφτεί στη κουφάλα του δέντρου και γυρίσαμε σπίτι κλαίγοντας;

Η Έμιλι πιάνει απ' το τραπέζι ένα φιλντισένιο κουτάκι και πηγαίνουν και κάθονται στον καναπέ μαζί και οι τρεις, η Έμιλι στη μέση. Το ανοίγουν και το κοιτάζουν.

(Μπορεί κάτι να λαμπυρίζει από μέσα, ή να αναβοσβήσει ένα φωτάκι που υπάρχει μέσα. Μπορεί και όχι).

ΕΜΙΛΙ: Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω.... Η ανθρώπινη καρδιά μου αρέσει περισσότερο από του σκύλου... Φαίνεται... περίπλοκη... μυστηριώδης...

Σβήνουν τα φώτα.

Ανάβουν τα φώτα.

ΣΑΡΛΟΤ: Θα είναι στη Γυάλινη Πόλη τώρα, στην Πόλη μας. Θα ξέρει πού να πάει.

ΕΜΙΛΙ: Ξέρει όλα τα κατατόπια.

ΑΝ (*σηκώνεται και τραβάει έναν χάρτη απ' το συρτάρι*): Ο Μπραν έφτιαξε τον χάρτη. Ελάτε να δούμε σε ποιο δρόμο είναι τώρα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ

Γυρίζει η Αν απέξω με το πανωφόρι της βρεγμένο.

ΕΜΙΛΙ: Βρέχει;

ΑΝ: Έρχεται άγριος καιρός. Η ατμόσφαιρα ηλεκτρισμένη.

Ακούγονται χοντρά κλαδιά να χτυπούν πάνω στα τζάμια απ' τον αέρα. Ίσως να φαίνεται και η σκιά τους στο τζάμι.

ΣΑΡΛΟΤ: Πότε η κηδεία της Μαίρης;

ΑΝ: Αύριο. Η Άλις ήταν απαρηγόρητη. Είπε πως «*Μερικοί νεκροί έχουν ανάγκη από παρέα*».

ΕΜΙΛΙ: Είναι μέσα ο Μπράνγκουελ;

ΑΝ: Από χθες είναι μέσα. Δεν βγήκε. Ούτε απάντησε στο κάλεσμα για φαγητό.

ΣΑΡΛΟΤ: Θα ήπια πάλι.

ΑΝ: Μπήκε σαν μαύρο αερίο και κλείστηκε στο δωμάτιό του. Δεν βγαίνει. Δεν απαντά στα χτυπήματα στην πόρτα.

ΕΜΙΛΙ: Φοβάμαι... Ανησυχώ που δεν βγαίνει και δεν απαντά. Αλλά και αν βγει δεν θα είναι για καλό. Γι αυτό ... ας περιμένουμε.

Κάθεται στο τραπέζι για να γράψει.

ΕΜΙΛΙ: Ελπίζω κάποιος στο μέλλον να γράψει για έναν θάνατο χωρίς εξουσία.

ΣΑΡΛΟΤ: Έναν θάνατο αδύναμο;

ΕΜΙΛΙ: Ναι... Όταν δεν θα υπάρχει τίποτα να κατακτήσει. Τίποτα που να μπορεί να πεθάνει.

ΣΑΡΛΟΤ: Η κακοκαιρία τσάκισε την καλύβα. Να την στηρίξουμε ή να την αφήσουμε να πέσει;

ΑΝ: Ο αέρας κατέβηκε χαμηλά και τον ρουφάει η λάσπη.

ΕΜΙΛΙ: Φάνηκε ξανά ο γυρολόγος. Έτσι είπε ο Μπραν.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι άλλο είπε;

ΕΜΙΛΙ: Τίποτα. Μόνο πως τα μάτια του μοιάζαν με πέτρες...
Ασάλευτα...

ΣΑΡΛΟΤ: Να φτιάξουμε ρόφημα για καλόν ύπνο, Αν;

ΑΝ: Προτιμώ κάτι για να ξυπνήσω. Να βγω απ' τον εφιάλτη.

ΣΑΡΛΟΤ: Να μανταλώσεις καλά τα παντζούρια, Έμιλι! Σφιχτά!
Θυμάσαι τον μαυρολαίμη που είχε γαντζωθεί στη σοφίτα; Έμεινε για πολύ καιρό μέχρι να τον πάρει κι αυτόν ο Μπράνγκουελ.

Μικρή παύση.

ΕΜΙΛΙ (ανήσυχη): Να φωνάζαμε τον Μπράνγκουελ;

ΣΑΡΛΟΤ: Γιατί;

ΕΜΙΛΙ: Μήπως μάς πει κάτι.

ΣΑΡΛΟΤ: Δεν τού δώσαμε απ' το γλυκό του δέντρου;

ΑΝ: Τού δώσαμε;

ΣΑΡΛΟΤ: Τού δώσαμε μετά που μάς έδειξε τον πίνακα. Επειδή φοβηθήκαμε που μάς ζωγράφισε.

ΑΝ: Νόμιζα πως κοιμάται λόγω του οπίου.

ΣΑΡΛΟΤ: Σε λίγο καιρό θα κοιμόμαστε όλοι.
Δεν θα περάσει πολύς καιρός... και ...θα κοιμόμαστε όλοι.

ΑΝ : Έρχεται ολοταχώς η καταιγίδα.

ΕΜΙΛΙ : Όπου να ναι θα ξεσπάσει.

ΣΑΡΛΟΤ: Ακούστε τον αέρα. Χειμώνας ξανά.

Ακούγεται μια δυνατή βροντή και αμέσως μετά καταρρακτώδης βροχή.

ΑΝ: Ξέσπασε.

ΕΜΙΛΙ: Πώς θα ραβδίζει η βροχή τα δέντρα!

Μια αστραπή φωτίζει με ασημένιο φως το παράθυρο.

ΣΑΡΛΟΤ: Τι ήταν αυτό;... Περίεργο! Για μια στιγμή νόμισα πως βρέθηκα πολλούς κόσμους μακριά, αιώνες πιο πέρα...

ΤΕΛΟΣ